

ΕΤΟΣ ΣΤ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
 ΤΕΥΧΟΣ 20ον
 Συνδρομή 'Εσωτερικῶν Δρ. 16.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1906
 ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101
 Συνδρομή 'Εξωτερικῶν Φρ. 20.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΓΓΡΕΘΗ 'Η ΟΥ :

(Συνέχεια και τέλος).

'Η κλίμαξ δὲ τῆς διαίρεσεως κανονίζεται συμφώνως τῷ νόμῳ τοῦ Νεύτωνος εἰς δὴν δὲν δύναται εἰ μὴ νὰ ὑπάγεται καὶ ἡ μεταβολὴ παντὸς ἠλεκτρο-μαγνητικοῦ ῥευστοῦ ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ κέντρον. Ὁ νόμος ὁμοίως τῶν ἠλεκτρικῶν ὤσεων καὶ ἔλξεων ἔχει σαφῶς καθορισθῆ ὑπὸ τοῦ Coulomb, λέγει δὲ ὅτι αἱ αὐταὶ δυνάμεις εἶνε ἀντιστρόφως ἀνάλογοι τῶν τετραγώνων τῶν ἀποστάσεων, οὐχὶ δ' ἀνάλογοι, ὡς λέγει ἡ θεωρία. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ νόμος οὗτος ἀφορᾷ τὸν στατικὸν ἠλεκτρισμὸν ὅπου εἶνε δυνατὸν νὰ συσσωρευθῆ ἐνὸς εἶδους ἠλεκτρισμοῦ ἐπὶ τινος σώματος, οὐχὶ δὲ τὸν δυναμικὸν ἠλεκτρισμὸν, ὅστις εἶνε ὁ ἐν κινήσει ἠλεκτρισμὸς τῶν σιγῶν. Εἶνε λοιπὸν ὅλως ἀτοπὸν νὰ γίνῃ χρῆσις τοῦ νόμου τούτου τοῦ Coulomb, πολλῶν δὲ μᾶλλον τοῦ νόμου τοῦ Νεύτωνος, ὅστις ἀφορᾷ καθόλου τὴν ἔλξιν τῶν μορίων τῆς ὕλης.

'Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων, κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς ἠλεκτρικῆς σιγῆς τοῦ Volta, οἱ δύο πόλοι αὐτῆς, ὡς καὶ ἕκαστον σημεῖον τοῦ ἀγωγοῦ ἔχουσι δυναμικὸν τι ἐκφραζόμενον ἐν σχέσει πρὸς τὴν γῆν. Οἷον δὲ δυναμικὸν ἔχει ὁ θετικὸς τὸ αὐτὸ ἔχει καὶ ὁ ἀρνητικὸς ἀλλ' ἐκπεφρασμένον δι' ἀντιθέτου σημείου· τὸ δυναμικὸν δὲ τοῦτο ἐ-

λαττοῦται καθ' ὅσον βαίνομεν πρὸς τὸ μέσον τοῦ ἀγωγοῦ. Δι' οὐδενὸς ὁμοίως ὁρᾶν δυναμέθρα νὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὰς ἠλεκτρικὰς σιγῆς (Δυναμικὸς ἠλεκτρισμὸς) ἂν σημεῖον τι φέρῃ θετικὴν ἢ ἀρνητικὴν ἠλεκτρικὴν. Ἐν ᾧ δὲ οὖν τούτοις ἐν τῇ θεωρίᾳ τῆς σιγῆς τοῦ Volta ἀποδεικνύεται ὅτι περὶ τὸ μέσον τοῦ ἀγωγοῦ τοῦ ἐνοῦντος τοὺς δύο πόλους εὐρίσκειται σημεῖον ἔχον ἠλεκτροδυναμικὸν μηδέν, ἐν τῇ νέᾳ θεωρίᾳ τηρεῖται σιγῆ ἐπὶ τούτου, ἐν ᾧ δὲ τόσα ἄλλα κλάσματα ἐρευνῶνται καὶ πλείοστα φαινόμενα κατ' αὐτὰ ἐξηγοῦνται, ὡς καὶ τὸ τοῦ ἔρωτος, οὐδεὶς λόγος γίνεται περὶ τοῦ κλάσματος $\frac{0}{0}$. Δι-

ὅτι βεβαίως εἶνε οὐσιωδέστατον διὰ τὴν νέαν θεωρίαν νὰ ὁρισθῆ ποῖον μέρος τοῦ σώματος εἶνε ἀμοιβρὸν τοῦ γενικοῦ νόμου καὶ τίς ἡ χρησιμότης αὐτοῦ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Δὲν ὑποθέτομεν δὲ βεβαίως ὅτι θὰ μᾶς εἴπῃ ὁ ἰδρυτὴς τὸ ὑπ' αὐτοῦ γραφόμενον, ὅτι ἐν τῇ φύσει δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτον μηδέν. Ἐνταῦθα βεβαίως πρόκειται περὶ σχετικὸν μηδενός, ὅπερ συμφώνως τῇ ὑπὸ τῆς νέας θεωρίας τεθειμένῃ βάσει πρέπει νὰ εὐρεθῆ. Οὐτε δὲ ὑποθέτομεν, ὅτι ἐν ᾧ ἐκ τῆς ἀνωτέρας ἐκ τῆς Φυσικῆς παραλαμβανομένης θεωρίας γίνονται δεκτὰ ὑπὸ τῆς νέας θεωρίας δύο μέρη, ἀπορρίπτεται ἐν !

IX

Αἱ Ἀκίδες.

'Ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ ἡ νέα θεωρία παραδέχεται ἀκίδας δι' ὧν τὰ ῥευστὰ ἐκ-

ρέουσι, αὐταὶ δὲ εἶνε τὰ ἄκρα τῶν ἀγωγῶν τοῦ ρεύματος, ἦτοι τὰ ἄκρα τῶν νεύρων. Ὅριζι δ' ὡς ἀκίδας δι' ὧν ἐκφεύγει ἀρνητικὸν ρευστὸν τοῦ ἐγκεφάλου τὴν γλῶσσαν πρωτίως, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξηγείται καὶ τὸ ὅτι ἡ γλῶσσα εἶνε τὸ μόνον σχεδὸν ὄργανον τῆς σκέψεως τοιοῦτο κατὰ δευτέρον λόγον εἶνε καὶ αἱ χεῖρες.

Ἐτέρως οὐσιώδεις ἀκίδας διὰ τὸν θετικὸν πόλον παραδέχεται ἡ θεωρία τὸ πέος διὰ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν κλειτορίδα διὰ τὴν γυναῖκα, ἧς ὁμως ἐπιβοηθητικαὶ ἀκίδες εἶνε οἱ μαστοί. Ἐνταῦθα ὁ ἰδρυτὴς τῆς θεωρίας παραθέτει τὸ ἐξῆς ἀξιωματισμὸν:

Ὅπως ἡ γυνὴ ἀποκλίνει μᾶλλον πρὸς τὴν ἰδονήν, ἦτοι ὅπως καθίσταται πλέον εὐαίσθητος καὶ ἐπιφύροτος πρὸς αὐτὴν, πρέπει οἱ μαστοὶ αὐτῆς νὰ εἶναι ὅσον οἶόν τε ὀξύτεροι. Γυναῖκες μὲ στερογγύλους μαστοὺς εἶναι ὀλιγώτερον εὐαίσθητοι πρὸς τὴν ἰδονήν, κατ' ἀναλογίαν δὲ εἶναι καὶ αἱ μᾶλλον συνέχουσαι τὰς ὀρμὰς τῶν ἑνῶν αἱ γυναῖκες μὲ τοὺς ὀξεῖς μαστοὺς εἶναι λίαν διατεθειμέναι καὶ ἀκράτῃτοι πρὸς τὴν ἰδονήν, προσέτι δὲ μεταδίδουσι τὴν διαθεσὴν τῶν εἰς τὸν ἄνδρα, μεθ' οὗ συνέχονται, διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς συγγενείας τῶν ρευστῶν, καὶ — διὰ τὰ εἰρηθεῖα εἰλκρινεῖς — ὁ ἄνθρωπος ἀρέσκειται πλείον ἄλλοι εἰς τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ ῥᾶξ τοῦ μαστοῦ εἶναι πλείον ἔντεταται, ἦτοι εἶνε ἰσχυρότερος ἀγωγὸς ρευστοῦ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὰ ῥεῖσθὰ διοχετεύονται καὶ ἐκρέουσι διὰ τῶν μερῶν τοῦ σώματος, τῶν ἀποληγόντων εἰς ὄξυ, ἰδοὺ δὲ διατὶ αἱ χεῖρες ἐνδοτικῶς τείνουσιν ὅπως θίγῃ τὰ μᾶλλον προέχοντα μέλη τοῦ γυναικείου σώματος διότι ἀπορροφῶσι ρευστὸν Θ, διαγείρουσι τὰ νεῦρα, ὡς διὰ μακρῶν θὰ ἐξηγῶμεν ἐν τῇ προσόδῳ τοῦ παρόντος.

Εἰς τοιαῦτα ὁμως συμπεράσματα συζητούμενα ἐπὶ γεγονότων εἶνε ἀνάγκη ν' ἀναφέρηται καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν παρατηρήσεων καὶ ὁ χρόνος καθ' ὃν διήρκεσεν ἕκαστον τούτων. Πόσας ἄρα γυναῖκας ἐξήτασεν ὁ ἰδρυτὴς τῆς θεωρίας καὶ πόθεν ἐπέσθη ὅτι ἐκ μόνου τοῦ λόγου τῆς ὀξύτητος τῶν μαστῶν προέρχεται τὸ ὄρμητικὸν αὐτῶν; Εἶνε τόσῳ πεπεισμένος ὅτι πράγματι εἶνε ὄρμητικαὶ ἢ δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ διὸ πολλὰ ἐξ ἐκείνων μεθ' ὧν ἐπειραματιοθῆ φαινομενικῶς ἦσαν τοιαῦτα καὶ μάλιστα, ἀφοῦ τοιαῦτα πειράματα δὲν δύναται νὰ γίνωσι ἐν μεγάλῃ κλίμακι, εἰ μὴ μετὰ γυναικῶν τυχαίων; Ἐκτὸς πλέον ἂν θέλῃ νὰ παραδεχθῶμεν τοῦτο κατὰ συνθήκην!

Ἀλλὰ τὸ περιέργον εἶνε τὸ ἐξῆς ἀπὸ τοῦ πέους, τῆς κλειτορίδος καὶ τῶν μα-

στῶν ῥεῖσι θετικὸν ρευστὸν ἄλλὰ τότε πῶς ἐπέρχεται ἡ ἐλξίς τῶν ὁμωνύμων τούτων ρευστῶν, ἀρ' οὐ καὶ οἱ ἀγραμματοὶ πλέον σχεδὸν γνωρίζουσιν ὅτι τὰ ὁμώνυμα ἀποθῶνται, τὰ δὲ ἑτερόνυμα ἔλκονται καὶ οἱ εἰς τὰ γυμνάσια καὶ παρθεναγωγεία περὶ ἠλεκτρισμοῦ καὶ μαγνητισμοῦ παραδίδοντες ἀστειζόνται διὰ τοῦ ἀποδεδειγμένου τούτου νόμου;

Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἀφ' οὗ αἱ χεῖρες ὡς ἀκίδες φέρονται πρὸς τὰς ἀκίδας, ἦτοι τὰ ἐξέχοντα μέρη, ἔπρεπε καὶ τὸ ἀνδρικὸν πέος ἀπτόμενον τῆς κλειτορίδος (τῆς ἄλλης ἀκίδος) νὰ μένῃ ἐκεῖ. Καὶ ὁμως ὑποθέτω ὅτι ὅλοι γνωρίζουσιν ὅτι τοῦτο προχωρεῖ βαθύτερον. Ἄλλως τε πῶς θὰ ἐξηγήσῃ ἡ νέα θεωρία τὴν κλίσιν πολλῶν ἀτόμων πρὸς ἄλλα μέρη πόρρω τῶν ἀκίδων ἀπέχοντα ἢ καὶ τὸ ἕτερον ἄλλων σπανιτέρων ἀτόμων, οὐχ' ἦτιον πάντοτε εὐρισκομένων, ἄνδρῶν, δηλαδή, ἀρεσκομένων καὶ πληροπόντων μάλιστα δι' ἀκατατομάστους πράξεις; Ἴσως θὰ ἐξηγήσῃ ταῦτα ὁ ἰδρυτὴς τῆς θεωρίας διὰ τῆς μὴ κανονικῆς λειτουργίας τῆς στήλης. Ἀλλὰ τότε ποῦ ἔγκεται ἡ λύσις τοῦ μυστικοῦ καὶ τῶν μυστηριωδῶν ζητημάτων καὶ ἡ ἄρσις τοῦ πέλου;

XII

Ἡ ἐνέοργια τῶν ρευστῶν. — Ἡ Ζωή. — Ὁ ὀγκνηματισμὸς τοῦ ἐμβρύου.

Εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τοῦ κεφαλαίου τούτου δίδεται ἡ ἐξῆς ἐξήγησις τῆς ἐπιγείου ζωῆς:

Ἐπίγειος ζωὴ εἶνε ἡ ἐπὶ τοῦ σώματος ἰσορροπία τῶν δύο ρευστῶν ἐν ἀναλογίᾳ ἐπαρκεί, ὅπως μορφώσῃ τὴν κατάστασιν, ἣτις καλεῖται ἀνθρώπιον.

Ἀμφιβάλω ἂν εὐρεθῇ τις, ὅστις ἐκ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης νὰ ἔχῃ ἀναπεπαισμένην τὴν συνείδησιν ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον μυστικὸν τῆς ζωῆς καὶ ὅτι ὁ πέλος τοῦ μυστηρίου ἦ ἡ ῥεθ. Τίτος εἶδος ἰσορροπία εἶνε αὕτη τῶν δύο ρευστῶν καὶ ποῖα εἶε ἡ ἐπαρκὴς ἀναλογία, οὐδὲν ὀριζέει ἡ θεωρία. Ἐξηγεῖ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν αἴρουσα τὸν πέλον τοῦ μυστηρίου δι' ἑνὸς σκοτεινοῦ ὄρισμοῦ οὐδὲν καθ' ἑαυτὸν δηλοῦντος. Καὶ δὲν εἶνε μὲν ὁ πρῶτος δοθεὶς σκοτεινὸς ὄρισμὸς τῆς ζωῆς, διότι ὁ Claude Bernard λ.χ. εἶπεν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀτόμου εἶνε ἡ συνισταμένη τῶν ζωτικῶν ἐκδηλώσεων τῆς κυ-

ταρικής ἐνώσεως τῆς ἀποτελούσης τὸ ὄν. Ὁ Hoeschel ἐπίσης χαρακτηρίζει τὴν ζωὴν ὡς φυσικοχημικὸν φαινόμενον, ἄλλοι δὲ φιλόσοφοι ὠρίσαν δι' ἡ ζωὴ εἶνε σύμπλεγμα φαινομένων ἐξ ἐρεθισμῶν προερχομένων. Ὅμοίως ὁ μέγας φυσιοδίφης Sachs ὀριζέει δι' ἡ οὐσία τῆς ζωῆς συνίσταται εἰς τὸ ἐρεθιστὸν τῶν ὀργανώσεων. Οὐδεὶς ὁμως τῶν μεγάλων τούτων ἐπιστημῶν ἠξίωσε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μυστηρίου, οὐδὲ διήγειρε τοσοῦτον θόρον πρὸς παραδοχὴν τῆς ἰδίας αὐτοῦ γνώμης. Αἱ ἰδέαι αὐταὶ ἔμειναν καὶ θὰ μείνωσιν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη φυλοσοφικαὶ ἰδέαι καὶ ἀπλᾶ θεωρία οὐδὲν ἄξιον τὴν λύσιν τῶν μέγχι νῦν θεωρουμένων ὡς μυστηριωδῶν καὶ ἀνεξηγήτων φαινομένων, ὡς νομίζει δι' ἔπραξε τοῦτο ὁ ἰδρυτὴς τῆς νέας θεωρίας!

Παραθέτει εἰτα τὴν ἐξῆς περὶ γενέσεως τοῦ ἐμβρίου θεωρίαν:

Τὸ ρευστὸν Α, προερχόμενον ἐκ πατρὸς — περὶ ἧς ὀμιλήσαμεν ἐν ἀρχῇ ὡς ὀμιλήσαμεν — δὲ καὶ προχωροῦντες — πρέπει νὰ συντηρηθῇ διὰ τοῦ ρευστοῦ Θ, ὅπερ προέρχεται ἐκ τῶν κυττάρων τοῦ σώματος καὶ οὐτινος ἡ λειτουργία ὀρχεται, ἀφ' ἧς τὸ ἐμβρυον ὀρχίζει νὰ μορφοῦται ἐν τῇ γαστρῇ, ὅτε προφανῶς ὀρχεται καὶ ἡ ἐξέλιξις ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτοῦ τοῦ ρευστοῦ διότι τὸ ἐν ρευστῶν ἀνευ τοῦ ἄλλου δὲν δύναται νὰ ενεργήσῃ. . . .

Ἐχομεν καὶ ἐνταῦθα τὸ ἐξῆς νὰ παρατηρήσωμεν. Τὸ σπερματοζῶδιον τοῦ ἀνδρός προερχόμενον ἐκ τῶν μερῶν τοῦ θετικοῦ ἠλεκτρισμοῦ Θ, φέρεται βεβαίως τελείως ἐκπεφρασμένον θετικὸν ἠλεκτρισμὸν τοιοῦτον ἐπίσης φέρεται καὶ τὸ ὠάριον τῆς γυναικός. Ἐκ τῆς συγγωνεύσεως δὲ βεβαίως τῶν δύο τούτων παραγόντων παραγεται τὸ ἐμβρυον, ἀφίνοντες δι' ταῦτα ἔπρεπε ν' ἀποσθῶσιν ἕνεκα τοῦ ὁμωνύμου ἠλεκτρισμοῦ. Ἄλλ' ἔστω, συνεχωνεύθησαν, ὅτε βεβαίως προσετέθησαν αἱ ἠλεκτρικαὶ αὐταὶ εἰς τὸ εἶσιμον πρὸς κατάμησιν ὦν. Ἐκ τοῦ ὦν τούτου, ὡς γνωστὸν ἐκ τῆς Ἐμβρυολογίας, προέρχεται βαθμηδὸν τὸ νευρικὸν σύστημα, τὸ πεπτικόν, καὶ βαθμηδὸν ἐξελιέσεται τὸ σῶμα τοῦ ἐμβρύου τροφοδοτούμενον μάλιστα ὑπὸ οὐσιῶν διὰ τοῦ ὀμφαλικοῦ συνδέσμου, ἦτοι φερόντων θετικὸν ἠλεκτρισμὸν. Συνεπῶς καὶ ὁ ἐγκέφαλος προερχόμενος ἐκ μορίων ἐχόντων θετικὸν ἠλεκτρισμὸν ἔδει νὰ φέρῃ καὶ οὗτος θετικὸν ἠλεκτρισμὸν,

διότι. ἵνα φέρῃ ἀρνητικὸν, πρέπει νὰ γίνῃ ἐξηλεκτρισμὸς μέρος ἐστὶ τοῦ ἐμβρυακοῦ σώματος καὶ εἶτα ἀρνητικὴ τούτου ἠλεκτρικισ. Ἄλλ' οὐδεμία περὶ τούτων ἐξηγήσις σαφῶς εἰ μὴ ὅτι ὁ ἀρνητικὸς οὗτος ἠλεκτρισμὸς προέρχεται ἔξωθεν. Ἀπὸ δηλαδή νὰ αἴρωμεν τὸν ὑπάρχοντα πέλον προσδέτομεν πυκνότερον!!

Καὶ νῦν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κεφαλαίων τούτων τῆς θεωρίας δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν σαφῆ ἰδέαν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ταύτης μερῶν καὶ συμπερασματικῶν, ἀφ' οὗ μάλιστα ταῦτα εἰσέρχονται εἰς σκοτεινότερους ὀρίζοντας.

Ἦδη δὲ βεβαίως ἀπορεῖ πᾶς τις μεθ' ἡμῶν καὶ ἐρωτᾷ ποῦ ἔγκεται ἡ εὐρεσις τοῦ μυστικοῦ τῆς ζωῆς, ἀφ' οὗ αἱ βάσεις τῆς θεωρίας δὲν δύναται οὕτε κατὰ συνθήκην νὰ γίνωσιν ἀποδεκταί.

Οὐδέποτε θεωρία ἢ γνώμη ἀξιόσημα τῆς γενικῆς παραδοχῆς παρουσίασε τοιαύτην σύγχυσιν ἰδεῶν καὶ τοσαῦτα κενά, οὐδὲ ἦλθεν εἰς φῶς τόσον ταχέως καὶ μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς καὶ καταλλήλου ἐνεργείας πρὸς ὀρθοπόδησιν αὐτῆς! Θεωρία τοιαῦτα ἀπτόμεται τῶν μεγαλειτέρων ἐπιστημονικῶν προβλημάτων, πρὸ τῶν ὁποίων ἄφρονι αἱ ἐπιστῆμαι μέγχι τὸ νῦν παραμένουσιν, δέον νὰ ἔχωσι πολλὰ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν κεφάλαια πρὸς ὀλοστήριξιν. Θετικῆ, θετικωπάτη λύσις ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων τῆς ἐπιστήμης προβλημάτων ἀπαυτὶ κῶνος ἐργασίῶν ἀμεμπτον, πολυετῆ εἰς τοῦτο καὶ μόνον ἐνασχόλησιν καὶ πειράματα ἀπειράριθμα. Θετικῆ λύσις ἀνευ τοιοῦτων προσόντων εἶνε ἀνάμοστον καὶ ἀλέγηται!

Ἄν μία Δαρβίνειος θεωρία τῆς ἐξελίξεως ἔχουσα ὑπὲρ αὐτῆς τὴν μεγάλην τοῦ ἰδρυτοῦ ἐπιστημονικὴν ἰκανότητα, τὴν εἰκοσαετῆ αὐτοῦ συνεχῆ πειράματα καὶ τὰς περιηγήσεις του, τὸν πλοῦτον ὄν διὰ ταῦτα ἀφειδῶς ἐδαπάνησε, καὶ τὰ πειράματα τόσον ἄλλων ἐπιστημόνων δὲν ἐγένετο ἀκόμη ἐπιτελῶς ἀποδόβλητον τῆς ἐπιστήμης κτήμα, ἀλλ' εὐρίσκειται εἰς τὴν ὄδον τῆς τελικῆς ἀποδείξεως, αἱ τοιοῦτοι εἶδους, ὡς ἡ παρούσα, θεωρία, αἱ οὐδὲν ἐκ τούτων ὑπὲρ αὐτῶν ἔχουσαι, οὐ μόνον δέον νὰ τίθηται ἐκποδῶν ἀλλὰ καὶ νὰ πεινάσωνται, ἵνα μὴ τὰ δηλητηριώδη αὐτῶν πλήγματα θανατώσωσι τοὺς ἐπιπολάτως εἰς ταῦτα διατρέφοντας.

Ἐχομεν δὲ πρὸς τούτους τὸ κωμικὸν ὑποστηρικτικῶν κηρυσσόντων ὅτι ἡ θεωρία δὲν ἔχει τι τὸ θετικὸν καὶ ἀποδεδειγμένον καὶ ὅτι ὡς ἔργον φαντασίας εἶναι καλὸν καὶ τὸ τοῦ ἰδρυτοῦ διασυλλύζοντος τὴν λύσιν τῶν μυστηριωδῶν ζητη-

μάτων δια τοῦ μαθηματικῶν λογισμοῦ καὶ τῶν θετικοτέρων ἀποδείξεων. Καὶ ἐν τῷ οὗτος ἀρ. ἐνδὸς τονίζει διὰ ἀνάγει τὰ φαινόμενα ταῦτα εἰς τὰ γνωστὰ τῆς ηλεκτρικῆς στήλης, ἀρ' ἐτέρου ἀφίσταται τούτων κατὰ παρασάγγας, ὡς ἱκανῶς ἐν τοῖς πρόσθεν κατεδείχθη.

Διὰ πάντα ταῦτα οὐδὲ τὸν κόπον ἤξιζε ν' ἀπαντήσῃ τις εἰς τοιαῦτα ἀλληλοσυγκρουόμενα πράγματα. Ὁ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ὁμοῦ σεβασμὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία, ἵνα μὴ οἱ ἐπιπολαίως εἰς ταῦτα ἐνδιατρίψαντες, ἦτοι ὁ πολὺς κόσμος, ὄν δια τῆς εἰς τὰ ἡμερήσια φύλλα δημοσιεύσεως ἐδηλητηρίασαν, μείνῃ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων τούτων ἰδεῶν, ἐπέβαλλε χάριν τοῦ γοήτρου τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης νὰ παταχθῶσιν αἱ ἰδέαι αὗται καὶ νὰ τεθῶσιν ἐκποδῶν.

Ἡ εἶπατε, κύριε ἰδοῦντὰ καὶ κύριοι ὑποστηρικταὶ, ὁμοφώνως, ὅτι ἡ θεωρία εἶνε φαντασιώδης τι, μυθιστορηματικῶς ὡραῖον, ὅτε δύναται ὁ ἰδοῦντις αὐτῆς νὰ τὴν ἀναδιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὡς τὰ λοιπὰ του ἔργα, ἢ ἐδ' ὅσον λέγετε, ὅτι ΑΥΘΗΤΑΙ τὰ ζητήματα συμφώνως τοῖς κειμένιοις τῆς ἐπιστήμης νόμοις, ἀποδείξετε τοῦτο καὶ καταρρίψατε τὰς ἀντικρούσεις, ἄλλως

ΣΙΓΗΣΑΤΕ!

Θρασύβουλος Σ. Βλ. πῶδης
Τελειόφοιτος τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν.

ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΗΣ

Τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ γίνῃς ἀλλοιοῦ θυνάικα ἐσὺ, Σὰν μεγάλο πανηγύρι χωρὰπὰ θὰ τὴν γιορτάσω, θὰ γεμίσω τὸ πατήρι καὶ ἀπάνω μὲ κρασί καὶ μ' εὐχὴς θερμὴς γιὰ σίνα τίς τὸν πάτω θὰ ε' ἀδειάσω.

θὰ τὸ πῶ εἰς τὴν ὑγιά σου, σὴν ὑγία σου καὶ θὰ πῶ: «Στὸ καινούργιο σπίτι πάντα εὐτυχία καὶ γαλήνη!» θὰν ἡ μέρ' ἀεὶ γιὰ μένα πανηγύρι χωρὰπὸ, Ἄν κ' ἡ δύστυχη καρδιά μου δάκρυα θὰ χύνη πικρά.

Βαρὶά λῶπη θὲ νὰ τοιάτω, ὡς οἱ δῶ μ' ἄλλοι μαζὶ, Τῆς ζωῆς ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ταξίδι εὐτυχισμένα, Μὰ βαρύτερη, νὰ εἶρω, ἢ ἀγίατη μου πῶς εἶν' Ἐρημὴ στὸν κόσμο τοῦτο καὶ μονάχη, σὴν ἐμένα.

Κατὰ τὸ δαμῶν τοῦ V. Røe

Ν. Χατζιδάκης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Πολυφαγία Πολυϋπνία

Ἐπικρατεῖ κοινὴ γνώμη περὶ Ἑγγλων ὅτι τρώγουσι πολὺ. Ἡ γνώμη αὕτη ἴσως μέχρι τινὸς ἦτο δικαιολογημένη, ἀλλὰ σήμερον ἐμφερότεροι παρατηρήσεις ἀποδεικνύουν ὅτι δέον νὰ παύσῃ πλέον ἐπικρατοῦσα.

Πράγματι ὡς πρὸς μὲν τὸ φαγητὸν ζωηροτάτη καὶ τελεσφόρος ἀντίδρασις ἐπέηθε τὰ τελευταῖα ἔτη κατὰ τῆς πολυφαγίας, ὡς προκαλοῦσης τὸν καρκίνον—νόσον τῶσφ καταπληκτικῶς διαδεδομένην ἐν Ἑγγλίᾳ—οἱ δὲ λιτοδίαιτοι καὶ ὀλιγοφάγοι ἐπληθύνθησαν καὶ πληθύνονται ὀλοὲν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην. Ὡς πρὸς τὸ ποτὸν δέ, εἶνε καταφανεστῆτη ἡ ἐντός τῆς τελευταίας δεκαετίας ἐπελθοῦσα μεταβολή, ἀφ' οὗ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἡ κατανάλωσις τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν βραίνει σταθερῶς ἐλαττωμένη, αἱ δὲ εἰσπράξεις τοῦ Δημοσίου ἐκ τοῦ κονδυλίου τούτου, ὑπέστησαν σημαντικωτάτην ἐλάττωσιν, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ προκληθῇ ἡ προσοχὴ τῶν κατὰ κειροῦς ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ὕπνου μόνον δὲν ἐπέηθε σπουδαίαις τις μεταβολή, τῶν Ἑγγλων ἐμμενόντων εἰς τὸ σύστημα τῶν ὀκτώ ὥρων.

Ἐσχάτως ὁμοῦς ἠγέρθη ἀγὼν μέγας ἐναντίον τῆς ἀπρηξιασμένης αὐτῆς συνήθειας, ὑγεινολόγοι, φυσιολόγοι καὶ τελευταῖον οἰκονομολόγοι ἔλαβον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ἐξουκολουθοῦν νὰ τὸν διεξάγουν νικηφόρος.

Οἱ ὑγεινολόγοι ἀπέδειξαν φειντότατα ὅτι ἔχι ὁ πολὺς καὶ τετραραχμῆνος ἡ διακεκομμένος ὕπνος ἀλλ' ὁ βαθύς καὶ διαρκής, μὴ διακοπτόμενος ἐντελῶς, ὡφελεῖ τὸν ὄργανισμόν.

Καὶ τοιοῦτος ὕπνος εἶνε ὁ μετὰ ἐπίπονον ἐργασίαν ἐρχόμενος ἐπὶ ἐξ τὸ πολὺ ὥρας. Ἄν τις ἐν τῷ μεταξὺ ἀφρηνηθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρατεῖται ἐπὶ πλέον τὸν ὕπνον ἀλλὰ πρέπει ἀμέσως νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης.

Ἡ συνήθεια αὕτη εἶνε ἀρίστη, ἐνῶ τούτωντιον φοβερὰ βλαπτικὴ εἶνε ἡ συνήθεια νὰ προσπαθῇ νὰ κοιμηθῇ τις πάλιν τὰς πρωϊνὰς ὥρας, ὅποτε ἐξυπνῆ.

Ὁ δεύτερος ἐκείνος ὕπνος εἶνε καταστρεπτικώτατος εἰς τὸν ὄργανισμόν, ὡς πᾶς τις δύναται νὰ παρατηρήσῃ τοῦτο, παραβάλλων τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν του κατάστασιν ἐν ἡμέρᾳ κανονικῆς ἐγρηγόρευσεως καὶ ἐν ἡμέρᾳ δευτέρου πρωϊνοῦ ὕπνου.

Οἱ φυσιολόγοι οὗτοι κρίνοντες ἐπὶ τῇ βίβσει ἀναμφισβητήτων παρατηρήσεων καὶ συμπερασμάτων φησύνουν μέχρι τοῦ νὰ παραδέχωνται ὅτι

καὶ τετράωρος ὕπνος γαλήνιος καὶ βαθύς ἀρκεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ οἱ οικονομολόγοι οἱ λαθόντες μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, τονίζουν τὸν ἐκ τοῦ πολλοῦ ὕπνου σοβαρὸν κίνδυνον τῶν ἀγγλικῶν συμφερόντων· ἐξ ἀπόψεως πλουτολογικῆς, λογαριάζουν μὲ ἀιθμούς ποταὶ ζημίαι ἀνυπολόγιστοι προκύπτουν ἐκ τῆς ὑπνηλότητος ταύτης καὶ πῶς ἡ Ἑγγλία κινδυνεύει νὰ ὑπερνηκθῇ ἐν τῷ παγκοσμίῳ βιομηχανικῷ καὶ ἐμπορικῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν πολὺ ἐργατικωτέρων καὶ ὀλιγώτερον ὑπνηλῶν Γερμανῶν.

ΤΟ ΟΡΥΚΤΟΝ ΑΛΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΣΙΑΝ

Ἡ βιομηχανία τοῦ ὄρυκτοῦ ἔλατος ἤρχισε νὰ ἀναπτύσσεται ἐν Ρωσσίᾳ ἀπὸ τοῦ 1880, ὅτε κατηργήθη ὁ δασμὸς ὁ βαρύνων ἕως τότε τὸ προϊόν τοῦτο. Οὕτω, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ 1871 μέχρι τοῦ 1880 ἡ παραγωγή δὲν εἶχεν ὑπερβῆ τοῦ 693 548 τόνου, ἀπὸ τοῦ 1888 μέχρι τοῦ 1897 ἔφθασε τοὺς 1,209,677 τόνου!

Ἐκτὸς τῶν πασιγνώστων ἀλατωρυχείων τῆς Κριμαίας, ἐν τῶν πλουσιωτέρων ὄρυχείων εἶνε καὶ τὸ τῆς ἐπαρχίας Μπακρουτ ἐν τῷ λεκανοπέδιῳ τοῦ Δόνετς, τὸ ὅποσον παρέχει κατ' ἔτος περὶ τὰς 300,000 τόνου ἔλατος. Ὑπάρχουσι καὶ ἀλμυρὰί τινες λίμναι ἐν τῷ βορείῳ Καυκάσῳ καὶ ἐν τῷ Κυβερνείῳ τῆς Βακου, ἀλλ' ἡ ἐτήσια τούτων παραγωγή δὲν ὑπερβαίνει τοὺς ὀκτακισχιλίους τόνου.

Ἡ ὑπερκασιπικὴ χώρα παράγει 24,000 τόνου ὄρυκτοῦ ἔλατος, ἡ δὲ Πολωνία ἔχει παραγωγὴν ἐλαχίστην. Ἐν Σιβηρίᾳ τέλος ἡ παραγωγή εἶνε σχετικῶς μικρά, 32 ἕως 38 χιλ. τὸν ἐτήσιως. Τοῦτο δὲ διότι αἱ ἀλατωρυχαὶ αὐταὶ χωρὰ στεροῦνται τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, δι' ὃ ἡ τιμὴ τοῦ ἔλατος ἐν Σιβηρίᾳ εἶνε πεντάκις ἢ ἐξάκις μείζων ἢ ἐν Ρωσσίᾳ.

Η ΘΕΙΑ ΔΥΝΑΜΙΣ

Μόνον ἐν ὥρᾳ κινδύνου δυστυχίας καὶ λύπης ἀσθενεῖς καὶ θανάτου, ἐγκαταλειπόμενοι ὑπὸ τῶν ἰδίων δυνάμεων, ἀφιέμεθα εἰς τὴν θείαν δύναμιν καὶ ταύτην μόνον ἐπικαλούμενοι, ἐλπίζομεν· ἰκετεύοντες δέ, παρὰ ταύτης καὶ μόνης ἀναμένομεν σωτηρίαν ψυχῆς καὶ σώματος! Δηλαδή, φυσικώτερον ἐκφραζόμενοι, ἀπελπίζομενοι ὑπὸ τῶν ὁρατῶν ἡμῶν ἰδίων καὶ ξένων, πραγματικῶν, ἀλλὰ φαινομενικῶν δυνάμεων, ἀνατρέχομεν ἐπικαλούμενοι σωτηρίαν παρὰ τῆς ἀοράτου, τῆς θείας καλουμένης δυνάμεως.

Ἄρα ἀναγνωρίζομεν δύο πραγματικὰς ἐνταῦθα καὶ φυσικὰς δυνάμεις, τὴν ὁρατὴν καὶ τὴν ἀόρατον καὶ ὅποταν ἀπελπίζομεθα ἀπὸ τῆς μιᾶς, ἀνατρέχομεν εἰς τὴν ἄλλην!

Καὶ ὄντως, οὐδὲν ἀληθέστερον τούτου. Καὶ ἐν τούτοις πόσον φρικωδῶς παραγνωρίζομεν τὰς ἀναγκαίαις ἡμῖν ταύτας δυνάμεις καὶ ἑαυτούς!

Ἀφοῦ γνωρίζομεν, ὅτι περιβαλλόμεθα ἀπὸ τόσους κινδύνους καὶ ὅτι θάπτον ἢ βράδιον θὰ ὑποβληθῶμεν ἀναγκαστικῶς εἰς αὐτούς, ἀφοῦ γνωρίζομεν, ὅτι ἐν ὥρᾳ νυκτῆς, ἀπωλείας τινός, καταστροφῆς ἢ θανάτου εὐρισκόμεθα ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἀοράτου ταύτης δυνάμεως, τῆς θείας λεγομένης δίκης, ἧς ἀπολύτως ἔχομεν ἀνάγκην, διατὶ μόλις περιέλθωμεν εἰς τὰ ἔρια τοῦ κράτους τῆς, ἐνδεεῖς καὶ συνεσταλμένοι, τρέμοντες καὶ πεφοβισμένοι, λιπόψυχοι καὶ ἐλεεινοὶ ἐπικαλούμεθα, ἄνευ θάρρους καὶ τόλμης τὴν θείαν ἀρωγὴν τῆς, ἐνῶ ἀντιθέτως εἰς τὰς χαρὰς καὶ εὐτυχίας μας, τοὺς γάμους καὶ τὰ συμπόσια μας, διασκεδάσεις καὶ ἀπαλάσεις μας, οὐδένα ἐπικαλούμεθα, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἰδίας πεποιθήσεως βασιζόμενοι, ἀφιέμεθα, ἐντελῶς παραστούμεθα ὑπὸ τῆς ἀπαλάσεως; Καὶ μήπως ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ζωῆς;—Τί συμβαίνει λοιπόν;—Μόνον ἀπὸ τὸ ὁρατὸν ἐλπίζομεν καὶ μόνον εἰς τὴν χαρὰν ἀποδεδεόμεν. Εἶναι φυσικόν.

Οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ τὴν λύπην καὶ δυστυχίαν ποθεῖ, οὐδεὶς μολονότι θνητός, τὸν θάνατον θέλει καὶ τὸν λόνον ἐπιζητεῖ. Εἶναι φυσικόν—Ἀλλὰ διατὶ νὰ ἐπιζητῶμεν ταῦτα; διατὶ νὰ ἐθίζωμεν ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην;—Εἶναι τὸ πόρισμα τοῦ βίου μας, δηλαδή νὰ ἐπιζητῶμεν τὴν εὐτυχίαν, διότι εἰς ταύτην θὰ καταλήξωμεν.

Ἄλλὰ ποῦ λοιπόν, μετὰ θάνατον; ἀφοῦ τὸ πόρισμα τῆς ζωῆς εἶναι ὁ θάνατος μετὰ τοῦ πόνου συνοδευόμενος;

Φυσικῶς καὶ ἀναμφισβήτως, μετὰ θάνατον ἡ διαρκὴς εὐτυχία. Ἐτέρω δ' ἀπόδειξις τούτου, ὅτι τὴν εὐτυχίαν διορθῶμεν ἐν τῇ πενίᾳ, τῇ ἀτυχίᾳ, τῇ δυστυχίᾳ, τῷ πόνῳ, τῷ καταδιωγμῷ, τῇ φυλακῇ, τῇ ἀσθενείᾳ καὶ τοῖς τοιοῦτοις· διότι τὸ πέρα, τὸ ὄριον, ἡ κατάπαυσις τούτων, δὲν εἶναι, ὡς ἐνομίζετο ὑπερφυσικῶς, τὸ μηδέν, ἢ ἐξουδένωσις, ἢ αἰωνία νάρκη καὶ ἀναισθησία, ἀλλ' ἡ μέλλουσα ζωὴ καὶ εὐτυχία ἔσται ἡ ἀληθὴς πραγματικότης.

ΤΑ ΩΑ ΕΙΝΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΗ;

Τὸ ὠόν, ἡ ἀγία αὐτὴ τροφή, ἡ ἐπανορθωτική τροφή καὶ ἐξόχως φυσική, τὸ ὠόν, ἡ ἐλπὶς τοῦ ἀνακρώνοντος καὶ ἡ ἀνακούφισις τοῦ ἀσθενικοῦ στομάχου, εἶνε δηλητηρίου τὸ ὠόν; Δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῆ τις ἀκούων τὸ τοιοῦτο; Ἄλλὰ καὶ ποῖον λοιπὸν φυσικὸν προϊόν ὑπάρχει τὸ ὠόν ἐν ταῖς χερσὶν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, τοῦ κερδύμαν ὅς καὶ ἐπιστήμονος, δὲν μετετρέπη εἰς τοξικὸν προϊόν; Ἀναζητήσατε, ἀλλὰ δὲν θὰ εὑρετε.

Τὴν φορὰν ταύτην πρόκειται περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ὠοῦ, τοῦ «φυσικοῦ» τοῦ πλέον προσφάτου ἕπερ δύναται νὰ εὑρεθῆ, περὶ τοῦ ὁποῖου ἠγέρθησαν ὑποψίαι καὶ περὶ τῆς τοξικότητος τοῦ ὁποῖου ἐρευνῶντιν.

Ὁ δόκτωρ Λινοζιὲ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις τῆς Βιολογικῆς Ἐταιρείας, ἐξήγειρε τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ διεβεβαίωσεν ὅτι τὰ ὠὰ τῆς ὄρνιθος, τελείως νοπά, δύνανται νὰ δώσωσι συμπτώματα δηλητηριάσεως. Μὰς ἀναθρῶνει ὅμως, πράγματι, προσθέτων ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων τῶν υποκειμένων εἰς τὸν πρωτοφανῆ τοῦτον κίνδυνον εἶνε λίαν περιορισμένος καὶ ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ φαινομένου ἰδιοσυγκρασίας καθ' ὃ στόμαχοί τινες δὲν ἀνέχονται τὰ ὠὰ, ὅπως ὑπάρχουν ἄλλοι μὴ ἀνεχόμενοι τὰ κρόμμυκα ἢ τὰ κεράσια.

Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐξήγησις, εἶνε γνωστὸν πρὸ πολλοῦ τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς διὰ τῶν ὠῶν δηλητηριάσεως. Ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος ὁ Μάρκελλος Δονάτος ἀνεφερε τὴν παρατήρησιν, ὅτι νεαροὶ τινες ἀνὴρ δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ ὠὸν χωρὶς νὰ καταληφθῆ πᾶρκατα ὑπὸ οἰδήματος τῶν χειλέων ἐνῶ συγχρόνως κηλίδες αἵματος ἀνεφάνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ λέξις δηλητηριάσις εἶνε ὑπερβολική, διότι τὸ συχνότερον πρόκειται περὶ δυσπεψίας, ἀκολουθοῦμένης ἢ μὴ ὑπὸ ἐξκνήσεως τοῦ δέρματος. Εἰς τινὰς ὅμως περιπτώσεις οἱ κίνδυνοι εἶναι ἀρκετὰ βέβαιοι διὰ νὰ δικαιολογηθῆ ἡ λέξις δηλητηριάσις.

Εἰς ἄγγλος ἰατρὸς ἀναφέρει τὴν ἐξῆς περιπτώσιν· ἐν παιδίον δεκατεσσάρων μηνῶν εὐθύς μόλις ἐρρόφησε τὸ λεύκωμα ὡς παρούσασιν ἐξαιφνης γενικευμένην ἐξοίησιν κνιδώσεως καὶ ἔπεσον εἰς λήθηρον. Τὸ παιδίον συνῆλθε πολὺ τυχρῶς, ἀλλὰ δεκαπέντε ἡμέρας κατόπιν κατελήθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν συμπτωμάτων, ἀφοῦ ἐφαγεν ἐκ νέου ἐν ὠν ῥοφητόν. Νέκ κρίσις τρεῖς ἡβδομάδας βραδύτερον μετ' ἐξοιδήσεων τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν καὶ πολλῶν ἐγγύματικῶν κηλίδων ἐπὶ τῶν με-

λῶν του· τὴν φορὰν ταύτην εἶχε φάγει μίαν κρέμαν.

Παρατήρησις τις δέ, δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τοῦ δόκτορος Μικελζί, γνωματεύει ὅτι ἡ μὴ ἀνοχή εἰδικῶς τῶν ὠῶν δυνατὸν νὰ εἶνε κληρονομικὴ καὶ οἰκογενειακὴ. Οἱ αὐτοὶ κίνδυνοι δηλητηριάσεως, μετὰ τὴν ἀπορρόφησιν νοπῶν ὠῶν, παρατηρήθησαν παρ' ἀτόμοις μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, διακοσῶν τεσσάρων διαδοχικῶν γενικῶν. Εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ταύτης ἡ κατὰ τὴν ἐπιπέδον τῶν ὠῶν κατέληγεν εἰς γενικὴν δυσφορίαν, ἔμμετον, οἰδήματα καὶ σπασμούς τοῦ λάρυγγος οἰδήματα τῶν βλεφάρων καὶ διόχυτον ἐρυθρότητα τοῦ προσώπου.

Ὅταν παρῶσιν αἰσθάνεται ἡ παρὰ δόξος αὐτὴ ὑπερευαισθησίς, τὸ φρονιμώτερον εἶνε ν' ἀποφεύγωμεν τὴν ὠραγίαν. Ἐν παραδείγματι ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ δόκτορος Καπιτὰν ἀποδεικνύει ὅτι ἀποθνήκει βλαβερὰ ἢ παραβίαισις τῆς φύσεως. Πρόκειται περὶ γυναικὸς τινος, ἣτις ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ ἐν ὠν χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ κατόπιν εἶδος ναυτικῆς καὶ ἐπιστροφῆς μετὰ γεῦσιν ὑδροθεϊκοῦ ὀξέως. ἠθέλησε νὰ καλέσῃ κατὰ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ στομάχου τῆς ἀλλ' ὅσακις ἐβιάζετο νὰ φάγῃ ὠὰ, ὅσον φρέσκα καὶ ἂν ἦσαν καὶ μετ' ὅποιον δὴποτε τρόπον παρασκευασμένα, τὰ αὐτὰ συνέβαινον συμπτώματα. Ἄς ἐκ τούτου ἡ γυνὴ αὕτη κατέστη λευκωματουριώδης περὶ τὸ τριηκοστὸν πέμπτον ἔτος καὶ ἔκτοτε οἱ ἔμμετοι, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ σκοτεινῶν καὶ συγκοπῶν ἔλαβον τὴν ἐνστάσιν, ὡστε ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἐξορίσῃ ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς τὴν χρῆσιν τῶν ὠῶν καὶ ἐντὸς τῶν φηγητῶν ἀκόμη.

898

Ὁ σκοπὸς μου δὲν ἦτο νὰ σὰς ἀφήσω δυσχερῶς ἐντύπων καὶ νὰ δημιουργήσω ἐν ὑμῖν τὸ αἶσθημα τῆς «ὠφοβίας» ἀπαστερῶν οὕτω ὡμὰς ἐξικρέτου τροφῆς. Ἄλλως τε, ὡς ἀνωτέρω εἶπον καὶ περιπτώσεις αὐταὶ τῆς ἀντιπαθείας κατὰ τῶν ὠῶν εἶνε ἐξικρέσεις τῶν παθολογικῶν φαινομένων. Τὸ ὠόν δὲν εἶνε τροφή πρώτης τάξεως, ὡς τὸ γάλα, διότι δὲν περιέχει παρὰ λεύκωμα καὶ λίπος καὶ ὄχι ὑδροξείδιον τοῦ ἀνθρώπου· μετ' ὀλίγον ἄρτον ὅμως συμπληροῦμεν τὴν θρεπτικὴν ταύτην τριάδα.

Ἐν μικρῷ ὄγκῳ τὸ ὠόν ἐνέχει μεγάλην θρεπτικὴν ἀξίαν. Κατὰ τὸν Βουά, δύο ὠὰ ἀναλογοῦσι πρὸς 100 γραμμάρια κρέατος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν παραγωγὴν θερμότητος, δεδομένου ὅτι 1 γραμμάριον λευκώματος παράγει 4 μονάδας καὶ 1 γραμμάριον λίπους 9 μονάδας, τότε τὰ 7 γραμμάρια τοῦ λευκώματος καὶ τὰ 6 τοῦ λίπους, αἵτινα ἀντιπροσωπεύουν τὸ λεύκωμα καὶ τὸν κρόκον ἐνὸς ὠοῦ μέσου μεγέθους, δίδουσι σύνολον θερμότητος ἴσων τῶν 80 μονάδων.

Προσθέσατε εἰς ταῦτα τὸ λίαν εὐπεπτον τοῦ ῥοφητοῦ ὡοῦ, ἕπερ δὲν ἀπαιτεῖ ἐν τῷ στομάχῳ διαμονὴν πλέον τῶν δύο ὡρῶν. Εἶνε λοιπὸν ἀριτος τροφή τῶν παιδῶν καὶ τῶν γερόντων καὶ τῶν ἀσθενικῶν γενικῶς στομάχων. Πολλοὶ ὑπερβάνοντες τὸν ἑκάστον ἐνιαυτὸν ζῶσι τρεφόμενοι μ' ἓνα κρόκον ὡς γεῦμα. Ἄλλὰ καὶ οἱ ὄρνοι τὴν ἡλικίαν εὐρίσκουσιν ἐν αὐτῷ ὄφελος, καθόσον τὸ φωσφόρον τὸ ὁποῖον περιέχει ὁ κρόκος τὸ συνιστῶν εἰς τοὺς πνευματικῶς ἐργαζομένους. Ὁ Μπριλλὰ-Σαβιερὲν καθεκάστην μεσημβρίαν ἔτρωγε ὠὰ. Δύο ὠὰ καὶ μίαν κοτελέτταν γεωμήλων εἶνε τὸ γεῦμα τῶν σοφῶν.

Ὁ Δόκτωρ Ὄξ-

ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΟΥ

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς ἐπίμετρον δὲ προσῆλθε καὶ ὁ καθαριστὴς τῶν φυλακῶν καὶ τοῖς ἐξήτει μικρὸν γρόσιον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ἣν παρέχει σαρώνιον καὶ ἀπολυμάνων τα διμερισμάτα τῶν φυλακῶν. Καὶ ἐνῶ δὲν εἶχον, ἐλογομάχουν καὶ ἤριζον περὶ τῆς ἀρκῆς στενοχωρίας τῶν.

Ἐξήγαγον γρόσιόν τινα καὶ τὰ διεμοίρασα αὐτοῖς καὶ εἰς ἄλλον ἔδωκα τὸν καπνὸν μου καὶ δι' ἄλλους παρήγγειλα τέτον ἢ κερὰ. Περιεκυλώθη δ' ἐν τῷ ἄμα καὶ γενόμενον τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας καὶ θαυμασμοῦ τῶν.

Περίεργον, εἶπον! τί θὰ ἔκαμνον, ἂν εἶχον νὰ ἐδίδον εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς ἀπὸ μίαν λίραν. Καὶ ὅτε εἶχοι ἀνάγκην νὰ παραγγείλω τι δι' ἐμέ, ἔσπευδον πάντες, πρὸ θυμοποιούμενοι νὰ με ὑπηρετήσωσι καὶ νὰ καλῶσι τὸν ποντοπόλιν ἀντ' ἐμοῦ. Καὶ εἶτα ἔβλεπον αὐτοὺς μετ' ἀπλήστου χαρῆς εὐχαριστοῦμένους καὶ μειδιῶντας καὶ παρατηροῦντας με ἐνῶ ἔπινον ροφῶντες βλαμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ βλασαμῶδες δι' αὐτοὺς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ λίαν ἀπολαυστικὸν τέτον καὶ τὸν ὡς ἐκ θύματος χρηρηγηθέντα αὐτοῖς δωρεὰν ὀλίγον καπνόν.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δευτέρας ταύτης ἐν εἰρηκτῇ ἡμέρᾳ κατεγινόμενῃ παρατηρῶν καὶ ἐξετάτων τὰ πάντα καὶ ψυχολογῶν τὴν φαινομενικὴν κατάστασιν τῶν καταδικῶν. Πάντες ἀπὸ πρώτης προσεπάθουν νὰ οἰκονομήσουν τὰ τῆς ἡμέρας καὶ ἀφοῦ ἐτελειώσαν τοὺς μετὰ τοῦ παντοπόλου λογαριασμούς των, οἵτινες διήρκεσαν ἐπὶ δύο ὡρας καὶ ἄλλοι ἐφαγον ἄλλοι διεφύλαξαν τὰ ἀγορασθέντα, ἀπεσώθησαν ἕκαστος εἰς τὴν θέσιν των, ἵνα μὴ τὴν κατακλῆ ἕτερος, ἐνῶ ἄλλοι μᾶλλον ἀνήσυ-

χοι διὰ τὴν ἐπιφαινομένην διάρκειαν τῆς καθιέρσεως των, ἐβλάδιζον ἀδικόπως σκεπτόμενοι καὶ συνομιλοῦντες. Ὁ φυλακισμένος ὁμοιάζει πρὸς τὸ αἰχμάλωτον πτηνόν, ἕπερ ἀφοῦ δοκιμάζει τὰ περικυκλούμενα αὐτὸ πλέγματα, στέκεται σύνορον καὶ ἀδικόπως σκέπτεται ἢ λαμβάνει σὴν ἀπόφασιν καὶ διαρκῶς πηδᾷ. Ἡ στέρησις τῆς ἐλευθερίας εἶνε ἀμεσος θάνατος τοῦ σώματος, διότι τοῦτο στερεῖται τῆς λειτουργείας τῶν ἡμίσεων αἰσθησῶν του. Ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος δὲν γνωρίζει νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας του καὶ διὰ τοῦτο ἄμα εἰς ἐπὶ πολλὰ ἔτη φυλακισμένος ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του ἀπόλλυται ἐκ χαρῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

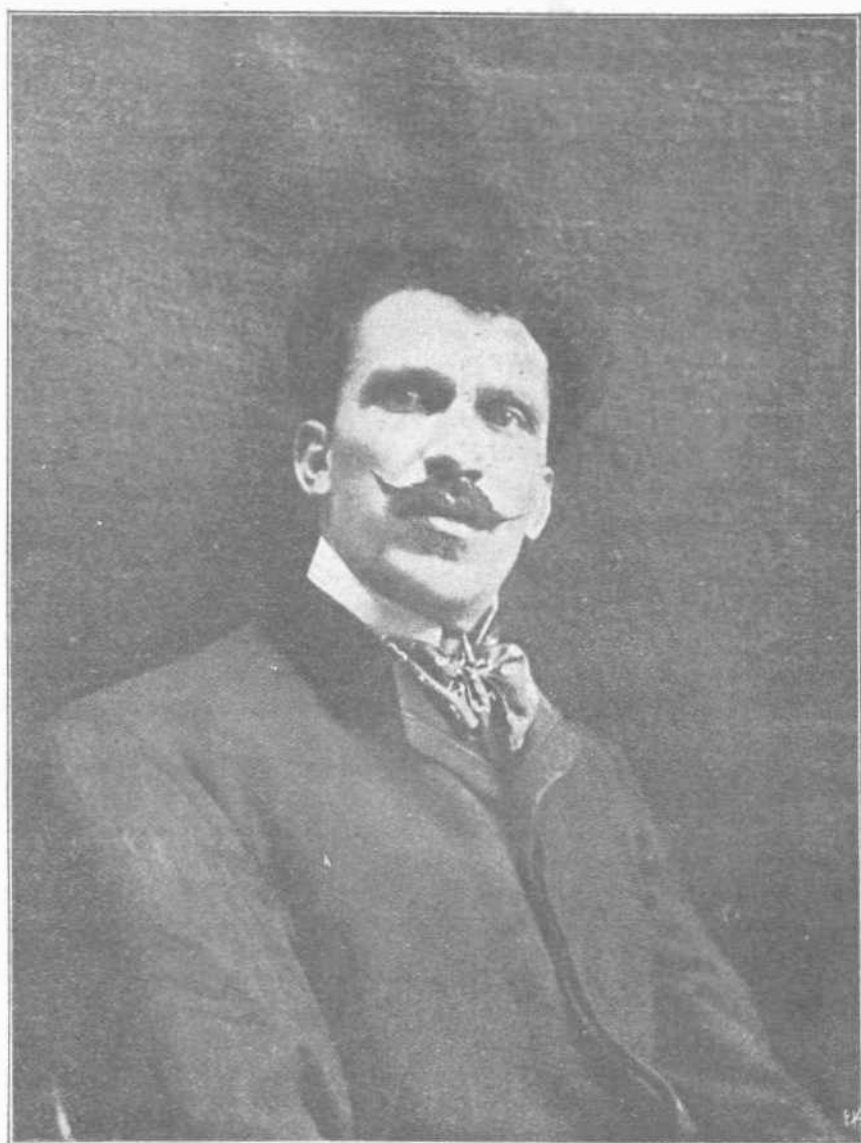
Ἐν ταῖς εἰρηκαῖς ὑπάρχει μίαν ἀπόλαυσιν. Ἄδύνατον νὰ μὴ εὑρεθῆ εἰς, ὅστις νὰ διασκεδᾷ τὸς ἄλλους καὶ ἡ ἀστεῖος θὰ εἶναι, ἢ τραγουδιότης ἢ διηγηματικῆς ἢ μικρῶς εὐφυολόγος. Καὶ συναθροίζονται πολὺ περὶ αὐτῶν καὶ λογαφέρουν καὶ ἀστειολογοῦν καὶ τὸν θαυμάζουν, περνῶντες κἄπως εὐχαρίστως τὰς ὄρας των καὶ οὕτω διασκεδᾷσιν. Ποῦ καὶ ποῦ δὲ ἀνοίγει ἢ βραβεῖα θύρα τῆς φυλακῆς καὶ ἐκάλουν νέον τινὰ συνάδελφον, ὃν οἱ ἤδη ἐγκατεστημένοι ὑποδέχονται σοβαρῶς ἢ ἀστεῖως μετὰ θαυμασμοῦ ἢ καὶ ἐπιφωνημάτων. Ἄν τύχη δὲ νὰ εἶνε κἄπως γνωστός ἢ γελοῖος ἢ δειλός οἱ σχετικοὶ γιουχαῖτοι τίθενται ἀμέσως εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν καὶ ἀρχίζουσι παταγωδῶς νὰ τὸν πειρίζουν καὶ χλευάζουν ἕως ὅτου οὗτος θυμῶναι καὶ ἐξαγριώνεται καὶ τοὺς θέτει εἰς τὴν θέσιν των.

Περὶ τὴν 5 μ. μ. καθ' ἐκάστην καλοῦνται εἰς ἀνάκρισιν ὅσοι φυλακισμένοι εἶναι νέοι καὶ ὑπόπτου κατηγορίας, ὅπως ἐξακριβωθῆ ἡ ἐνοχία των ἢ μὴ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκλήθη καὶ ἐγώ.

Μετ' ἐπεφάνον πάλιν εἰς τὸ παρεκείμενον ἐν τῷ βάλει τῆς αὐλῆς οἰκοδόμημα, ὅπου συνήθως γίνονται αἱ ἀνακρίσεις καὶ πάντες μοὶ ἔλεγον ὅτι ἡ ἀπληκαστήριον, ὃ δὲ δεσμοφύλαξ μοὶ ἐπέστρεψε τὰ χρήματά μου, τὸ χαρτιφυλάκιόν μου καὶ τὴν ῥάβδον μου. Τοῦτο με ἐνεθάρρυνε καὶ ἀπεχικρέτων δυστυχεῖς καθευμένους ἐν χαρῇ καὶ συγκινήσει.

Ἀνερχόμενον τὰ γράφει τῶν δεσμοτηρίων ὅπου πλῆθος κόσμου ἀνῆρχετο καὶ κατήρχετο καὶ προσέβλεπον, ὅτι πολλὴν ἐργασίαν θὰ εἶχον τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Καὶ ὄντως πλῆθος φυλακισμένων ὠδηγοῦντο τῆδε κακείσε καὶ ἀφοῦ ἀνέμενον καὶ ἐγὼ μετ' ἄλλων ἐν τινι προχείρῳ δωματίῳ, εἶτα μὰ; ὠδήγησαν ἐξω καὶ πρὸς τὴν Ἀγ. Σοφίαν παρὰ πλεύρω; τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο ἄλλα γράφει, ὃν τὸ ὄνομα δυστυχῶς μοὶ διαφεύγει τὴν στιγμήν ταύτην.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Εύτυχης λογίζεται η «Φύσις» δημοσιεύουσα σήμερα μετά της εμπνευσμένης εικόνας του εθνικού ποιη-
 τού Φωκίωνος Πανᾶ και τούς κάτωθι αδαμαντίνους αληθώς στίχους, ειλημμένους εκ του φιλοσοφικού αυτού
 ποιήματος «Τὸ Πρόβλημα τῆς Ζωῆς» και ὅπερ μετά πολλῶν ἄλλων, τιμῆς ἐξαιρετικῆς ἕνεκεν, ὁ μέγας
 ἐθνικός εὐεργέτης κ. Γρηγόριος Μαρασλῆς ἐξέδωτο ἐν ἐνὶ πεντακοσιεσλίδω τόμῳ «Τὰ Λυρικά Ἀπαντα»
 ἰδίαις αὐτοῦ δαπάναις. Εἶθε δὲ ὁ νέος οὗτος Μαικήνας τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων νὰ ἐπλούτιζε τὴν πενιχρὰν
 μας φιλολογίαν διὰ τῆς ἐκδόσεως και τοῦ Β' τόμου τῶν ποιήσεων τοῦ κ. Πανᾶ, ἐν ᾧ θὰ περιλαμβάνωνται
 τὰ σεξπηνερίου ὄντως ἐμπνεύσεως δραματικά αὐτοῦ ἔργα, ὧν ἀποσπάσματα θέλομεν δημοσιεύσει προσεχῶς).

Α! πῶς, ἄ! πῶς τὸ ἄμα μου πρὶν εἶτι περατώσω
 Κ' εἰς πέρας ἐν ἀλλοίμονον βαδίζομεν γοργοί
 Α, πῶς, ἄ πῶς δὲν δύναμαι ἢ τ' ὄμμα νὰ στηλώσω
 Ὅπου θολοὶ τὰς φρένας μου βραβεῖα οἰμωγῆ!

Φρενοκομεῖτον! Ὡ ἰδοῦ, ἰδοῦ ἢ λέξις μόνη
 Ἦτις εἰς ἄνοιον ἂν ρηθῆ ὡς ξίφος θανατώνει
 Ἰδοῦ κ' ἢ μόνη λέξις μου, τὸ ὄνομα τὸ μόνον,
 Ὅπερ μὲ σέβας προσφωνῶ και μὲ ἀγῆτης στόνου.

Τρελλός! Ὡ μὴ τολμήσητε εὐφρόνως νὰ εἰπῆτε.
 Πῶσαν πληγὴν τοῦ Φαραῶ τονίσατ' ἐμμελῶς
 Εἰς φθειριώντας και λεπρούς πᾶν ἔπος ἐξαντλεῖτε
 Πλὴν δις ποτὲ μὴν εἰπέτε, μὴν εἰπέτε, τρελλός.

Τρελλός! Ὅστις σᾶς ἤκουσε, πτωχοί, θὰ σᾶς συριεῖ
 Και ἐμπαιγμένον και γέλωτα θρασύς θὰ σᾶς κηρύξῃ
 Θὰ πύση δις τὸν κόλπον του κι' ἐν τῇ χαιρεκακίᾳ
 Θὰ ἐντροπήσῃ! Ὡ μωρὰ, βλακώδης κοινωνία!

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

Παρά τοῦ ἀξιοτίμου ἱατροῦ κ. Ν. Ι. Μω-
 ραίτου, συνεργάτου τῆς «Φύσεως» ἐλάθρομεν
 ἐν δελτάριον παριστῶν τὴν αἴθουσαν ἐνὸς πρω-
 τοτύπου ὄντως ξενοδοχείου, ἐν ᾧ οἱ πελάται
 μόνον ὕδωρ, διάφορα αὐτοφυῆ μεταλλικά, ἰα-
 ματικά ὕδατα και τεχνικὸν ἀνθρακοῦχον ὕδωρ
 (Σέλτς) πίνουσιν ὡς και ἄλλα ἀρωματικά ἐξ
 ὀπωρῶν, κερασίων, βυσίνων, κτλ. πάντων ἐλευ-
 θέρων οἶνοπνεύματος.

Ἰδοῦ λοιπὸν ὅτι εἰς τὴν χώραν τοῦ ζήθου
 συντηροῦνται ξενοδογεῖα τοιαῦτα. Εἰς τὴν χώ-
 ραν ὅμως τοῦ ρητινίτου αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

Μὲς γράφει πρὸς τούτους, ὅτι ἐπὶ ὀκταήμε-
 ρον ἐπαίχθη κατ' αὐτάς, ἀπὸ τῆς σκηῆς ἐνὸς
 τῶν καλλιτέρων θεάτρων («Kleines Thea-
 ter») ἢ «Ἀντιγόνη» τοῦ Σοφοκλέους ἐν με-
 ταφράσει εἰς τὸ γερμανικόν. Ἡ διδασκαλία
 τῆς τραγωδίας ὑπῆρξε καθόλου ἐπιτυχής· οἱ
 ἠθοποιοὶ ὑπεδύθησαν μὲ ἀρκετὴν τέχνην τὸ
 μέρος των, τὰ δὲ σκηνικά ἦσαν ἀντάξια τοῦ
 θεάτρου.

Ὁ γερμανικὸς τύπος, πολιτικός και μὴ ἀ-
 ναγράφων χρονολογικῶς τὴν τέλεσιν τῶν Ὀ-
 λυμπιακῶν ἀγώνων ἐνταῦθα, ἀφιέρου ἐν ταύτῳ
 και ὀλίγας ἱκανοποιητικὰς δι' ἡμᾶς γραμμάς ἐν
 σχέσει μὲ τὴν ἡρωϊκὴν μεγαλόνητον Κρήτην,
 συνιστῶν τῇ γερμανικῇ κυβερνήσει νὰ πρωτο-
 στατήσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος και
 ἐπιτύχῃ και τῇ συνεργείᾳ τῆς Ἰταλίας νὰ
 δοθῇ τέλος καλλιτέρα τις τύχη.

ΣΤΟ ΠΛΑΝΕΜΑ

Ἀπὸ τοῦ «Παλμοῦ».

Περίφοβα κυνιάζω τὸ σκοιτάδι
 ποῦ μοῦ κρούβει τὴν ἀλήθεια
 Κ' ἢ πονεμένη μου ψυχὴ λέει
 κρυφὰ σὸ δ'νοῦ μου

Πῆπως τὸ σκοιότος ἔγεινε γιὰ μένατε και μόνο;
 Μήπως καρδιά δὲν ἔμεινε στὰ ἰδικὰ μου στήθεια;
 Μήπως γεννήθηκα νὰ ζῶ μὲ πίκρα και μὲ
 ῥόνο;

Μήπως ἀπέθανε γιὰ μὲ καθ' ὄνειρο σὲ ἀλήθεια;
 Μὴν ἔθαψα κάθε χαρὰ σὸ δ' πλάνημα τοῦ χρόνου;

Σοφία Οἰκονομίδου,

Τρελλός... Εἰπέ μοι, εὐτέλεις, κοινῶν στοιχείων κρᾶμα
 Ὡ κοινωνία μισητῆ, πρὸς ὃν σ' εἶδε καλῶς
 Εἰπέ μοι, ἐμελέτησας και συνηθάνθης ἄμα,
 Ὅν σκώπτεις τόσον εὐχέρως, τί λέγεται τρελλός,

Τρελλός... Ὡ λάλος, ὁ ἰδὼν τὰ ἔλκη σου και κλαύσας
 Ὅ τὴν χαρὰν σου μελετῶν, μὴδὲ πρὸς ὦραν παύσας
 Ὅ ἀδελφὸν τὸν ἀνθρώπον σκεφθεῖς οὐχὶ θηρίον
 Και οὐρανίαν τερπωλὴν τὴν ἀχαρὶν σου βίον.

Ὅ ἀετὸς ὁ ἐγκλεισθεῖς εἰς σιδηροῦν κλωβίον
 Τῶν πόθων ὁ ὠκεανὸς εἰς κύπελλον κλεισθεῖς.
 Ὅ ἄγγελος ὁ συλλαβῶν νὰ ὑπερβῆ τὸ θεῖον
 Ἰδοῦ ὁ Γκιδιεμωπατᾶν τρελλός ὀνομασθεῖς!

Ὡ αἰθερία μου μορφή, τὸ λάμπον μέτωπόν σου
 Τὴν οὐρανίαν κόμην σου, τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σου
 Ἄφες με, ἄφες μ' ἐνθακρὺ τὸ ὄμμα νὰ φιλήσω
 Κ' εἰς τὸ φρενοκομεῖτον σου—Θεοῦ ναὸν νὰ ζήσω!

Ναὶ οὐδαμοῦ, οὐδέποτε ἐλπίδα βλέπω πλέον
 Τὸ δίλημμα τοῦ βίου μας ἠγνότητα πικρῶς,
 Θεὸς και Τύχη τέρονται, ἐν τού: ψάλλης κλαίων
 Κ' ἢ κοινωνία κραιπαλεῖ, ὅταν περὶ νεκρός.

Παρ' οὐδενὸς δὲν προσδοκῶ βοήθειαν καμμίαν
 Κ' εἶνε τὸ μέλλον μου βορὰ εἰς λάθρον δυστυχίαν
 Ἄδης φοικτὸς τὸ γῆρας μου και Φύσις αἰωνία
 Ἄν σὺ δὲν σπεύσῃς, εὐπλάγχθος προστάτις μου, Μανία!

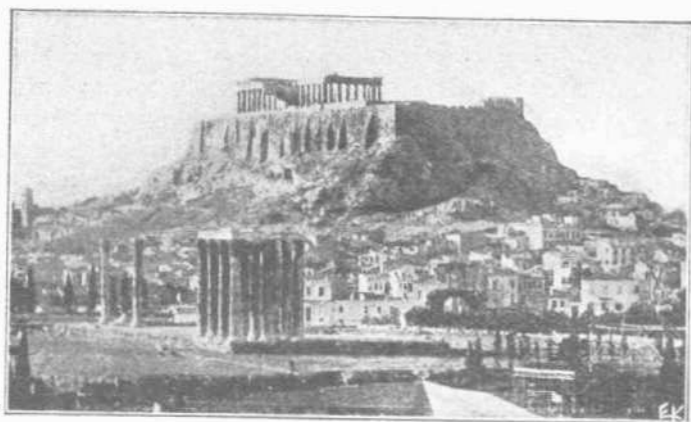
Ὡ! σπεῦστον, ἄσ' οὐ ἀπειροὺς ἀρὰ πρὸς τοὺς γονεῖς μου
 —Πρώτους ἐχθροὺς τοῦ βίου μου— ἐπὶ τῆς Γῆς καγὼ
 Ἐρρίθην ὀπως τῶν στιγμῶν τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μου
 Ἄλγη, βασάνους, οἰμωγὰς ὡς ἀμητὸν τρυγῶ.

Ὡ! σπεῦσον κ' ἢ Ἀλήθεια τὸν πάλκύν της αἰρεῖ.
 Βλέπω, ἄ! βλέπω κ' ἐπ' ἐμοῦ τὴν Τύχην τὴν κοινήν.
 Κι' ἂν ὡς διχέτων κάποτε πλάνος Ἐλπίς μαρμαίρη
 Πλὴν, ἄκουσον τὴν διαρκῆ τοῦ στήθους μου φωνήν.

—Ὡ! δίλημ' ἀναπόφευκτον, τὸν βίον ἂν μισήσω
 Στιγμὴ δὲν φεύγει και βροχὴν δακρῶν νὰ μὴ χύσω
 Ἄν ἀγαπήσω τὴν ζωὴν, πένθος βορᾶ και πάλιν
 Πῶς θάπωλίσω τὴν χρυσὴν τῆς Φύσεως ἀγκάλην!

Ὡ! σπεῦσον, σπεῦσον, μετὰ σοῦ τὸν τάφον θάντικρύσω
 Τρέμω ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ δυστυχῆς δειλός!
 Ὡ! σπεῦσον, σπεῦσον, μετὰ σοῦ τὸ πᾶν νὰ λησμονήσω
 Εἰς κόσμον Πλάνης εὐτυχούς, τρελλός, τρελλός,
 τρελλός!

Γ. Ζ. Παναῖ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΑΡ

Εύρισκόμεθα εἰς τὰς παρχμονὰς ἔκρος καὶ ἡ Ἀττικὴ λούεται καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς χειμάρρους τῶν ἀκτίνων τοῦ Ἀττικοῦ Φοῖβου.

ὦ! Τί μαγία!

Ἡ Ἀττικὴ ἀφυπνίζεται ἐκ τῆς νάρκης τοῦ χειμῶνος ἀγῆρως καὶ ἀπρόσβλητος ἐκ τῶν τυχῶν τοῦ γηραίου τούτου κόσμου.

Καὶ ἐν ἀμίλλῃ πρὸς τὸν Ἀττικὸν οὐρανὸν τὸν ἀπκράμιλλον αὐτὸν καλλιτέχνην, μᾶς παρουσιάζει θεάμα ἐξόχως ὠραῖον καὶ ἀπειρῶς σεμνόν.

Ἡ Ἥως, ἡ γλυκεῖα τοῦ Φοῖβου προάγγελος, ἐρρόδιζεν ἤδη τὴν ὀμαλὴν κορυφὴν τοῦ Ὑμητοῦ καὶ ἐγὼ σεμνὸς προσκηνετὴς τῆς δόξης προγόνων εὐκλεῶν, ἀνηρχόμην τὰς βαθμίδας τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀκροπόλεως βράχου.

Βαθυκῆδιν ὁ Ἥλιος ἀπεμακρύνετο τοῦ γηραίου Ὑμητοῦ καὶ ἐφίλει τὰ μάκρκα τοῦ ναοῦ τῆς προσφιλοῦς του γῶρας, ἐν ἧ τὸ πρῶτον τὸν ἐλάτρευσαν, καὶ ἐγὼ εὐρισκόμεν ὑπὸ τὰ γείτα τοῦ Παρθενῶνος.

Μία σκηνὴ τότε ἀρρήτως ὠραία καὶ γοητεύουσα μοῦ ἀπέσπασε τὸ βλέμμα πλήρες θαυμασμοῦ.

Ἡ Ἀττικὴ μὲ τὸν χλοάζοντα τάπητα καὶ μὲ τὸν βαθυπράσινον ἐλακίωνα τῆς ἐφάνετο βρεμβάζουσα εἰς μελαγχολίας γλυκεῖς βρεμβασμούς.

Καὶ μοὶ ἐφάνετο ὁ γλυκὺς βρεμβασμὸς ὡς ἡ αἰωνία νοσταλγία τῆς Ἀττικῆς πρὸς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα.

Μακρὰν ὁ Αἰγιάκειος, ὁ Πέρνης, ὁ Ὑμητὸς διαγράφουσι καθαρῶς βρεμβῶδεις κορυφάς.

Μακρὰν κυματίζει ὁ Σκρωνικός γαληνιαῖος ἀτάρχος. Καὶ αἱ ἐλαφρὰ κυμάνσεις του, ἐκμυστηρεύονται τὸ μυτικὸν τῶν θριάμβων πρὸς τοὺς βρεμβῶδεις βράχους σου, ὦ τροπαιοῦχε Σαλαμίς!

Ἐν ὄσφ εὐρίσκεται τις ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως

αἰσθάνεται ἑσθλωδὴ συναγεμῶν αἰσθημάτων καὶ ἀναμνήσεων, αἱ ὁποῖαι ἀρίνουσι ἐλεύθερον τὸν νοῦν νὰ ἵπταται ἀπὸ τῆς κιβωτοῦ ἐκείνης εἰς τὰ βῆθη μιᾶς ἀβύσσου αἰώνων, ἧτις δὲν ἐγνώρισε ἀρχὴν καὶ οὔτε θὰ γνωρίσῃ τέλος!

Εἰς μίαν ὄχθην τῆς ἀβύσσου αὐτῆς διακρίνει τις νὰ φύωνται δάφναι αἰμακτῆραι καὶ περὶ αὐτὰ νὰ ὄρχωνται περίλυποι αἱ σικαὶ ἡρώων καὶ ἡμιθέων.

ὦ! Αἰώνιος εἶναι ὁ χορὸς των!

Καὶ πόσον παρήγορον εἶναι νὰ σκέπτηται κανεῖς, ὅτι μετὰ ἱλιγγιώδη βροῦν αἰώνων ὀλοκλήρων, αἰώνων πένθους καὶ δουλείας, αἰώνων δόξης καὶ λαμπηδόνος, εὐρέθησαν οἱ νέοι Λεωνίδαι, οἵτινες ἐπότισαν μὲ τὸ ἄγιον αἷμα των τοὺς εὐγενεῖς τούτους τῆς ἐλευθερίας θαλλούς.

Ὁ Ἥλιος ἤδη ταχὺς διχτρέχει τὴν τροχίαν του.

Συγκεχυμένος θόρυβος πλήττει τὰ ὦτα μου ἐκ τοῦ μέρους τῆς πόλεως, ἐν ἧ ἐπιτείνεται ὁ ἄγριος τῆς ὑπάρξεως ἀγῶν.

Ρίπτω ἐν ὕστατον βλέμμα πρὸς τὴν ἀναγεννηθεῖσαν ἐκ τοῦ χειμῶνος Φύσιν, ἵνα τέλεον συγκεντρώσω τὴν μάχων εἰκόνα τῆς.

Παντοῦ μαγεῖα, παντοῦ δρόσος, παντοῦ ζῶή.

Οἱ διγνησιμένοι ἀγροὶ ἀποπνέουσι τὴν βλασμάωδη αὐραν των, καὶ ἐνῶ κατέρχομαι ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως φειδρῶς, τὰ χεῖλη μου ψιθυρίζουσιν ἕνα στίχον τοῦ Οὐγγῶ:

«ὦ ἔαρ, εἶσαι ἡ ἐπιστολὴ ἡν γράφω πρὸς τὴν λατρευτὴν μου!»

Ἀθῆναι

Ἥλιος Ἐλευθεριάδης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τὸ γάλα

Πὸς δυνάμεθα νὰ συγκρατήσωμεν
ξυλίνην σφαῖραν ἐν τῷ κενῷ.

Τοῦτο κατορθοῦται διὰ τοῦ φυσήματος, ὡς ἐξῆς.

Λάβετε μικρὸν σωλῆνα ἐκ κασιτέρου 4-5 χιλ. διαμέτρου, καταλῆγοντα εἰς ἀνοικτὸν χωνίον, οὐτινος ἡ μεγαλειτέρα διάμετρος νὰ ἴνη περιῖπου ἴση πρὸς τὴν τῆς μικρῆς σφαίρας.

Ἐὰν θέσητε τὸ πρόβλημα εἰς συναναστρόφην πάντες θὰ τὸ νομίσωσιν εὐκόλον ἢ θὰ δοκιμάσωσιν εἰ σ π ν ε ο ν τ ε ς μετὰ πάσης δυνάμεως, ὅπως ἐλξῶσι τὴν σφαῖραν, ἀλλὰ θ' ἀπατηθῶσι, διότι αὐτὴ ἀντὶ νὰ σταθῇ ὑπὸ τὸ χωνίον, τοῦναντίον θὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μόλις ἀποσύρωσι τὴν χεῖρα, ἧτις θὰ τὴν συγκρατῇ πλησίον τῆς ὀπῆς τοῦ χωνίου.

Τί θεὸν λοιπὸν γενέσθαι;

Δεὸν τοῦναντίον ἰσχυρῶς νὰ φυσήσωσιν ἐντὸς τοῦ χωνίου καὶ τότε ἡ ξυλίνη σφαῖρα, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν παρισταμένων θὰ συγκρατηθῇ πρὸ τῆς ὀπῆς τοῦ χωνίου.

Ὅταν φυσῇ τις ἐν τῷ σωλῆνι, ὁ ἀὴρ διέρχεται μετὰ μεγάλης ταχύτητος περὶ τῆς σφαίρας καὶ δημιουργεῖ οὕτως ἐμπιέσεις εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ χωνίου, ἡ δὲ πίεσις τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος συντελεῖ ἐξῶθεν νὰ τὴν συγκρατῇ περὶ τὴν ὀπῆν, ἐνόσφ ἐξακολουθεῖ τὸ φυσίμα.

Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο γίνεται ἐκ κασιτέρου λεπτοῦ, ἡ σφαῖρα ἐξ ἐλαφροῦ λευκοῦ ξύλου καὶ νὰ προσαρμώζεται καλῶς.

Ἀντὶ σφαίρας δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τεμάχιον χάρτου ἐπισκεπτηρίου, στρογγύλως κεκομμένου.

Ὅταν δὲν φυσῇ ἐν τῷ σωλῆνι, ὁ χῆστινος δίσκος συγκρατεῖται ἐπὶ τῆς πλευρῆς τοῦ χωνίου.

Φ. Η.

Τὸ γάλα, ἡ πρώτη τροφή τοῦ ἀνθρώπου ἐμπεριέχει ὅλα τὰ θρεπτικὰ συστατικὰ τοῦ κρέατος κατὰ τρόπον κηθιστῶντα τοῦτο τροφὴν εὐπεπτον καὶ ἐλαφρὰν.

Χημικῶς συνίσταται ἐκ τυροῦ, βουτύρου καὶ ὄρου. Ὁ τυρὸς ἢ τυρικὴ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ἰνικὴν τοῦ κρέατος, ἧτις εἶνε θρεπτικωτάτη. Τὸ βούτυρον εἶνε ἀνάλογον πρὸς τὸ πάχος καὶ χρησιμεύει πρὸς παρκαγωγήν τῆς ζωικῆς θερμότητος.

Ὁ ὄρος ὁμοιᾶζει πρὸς τὸν ὄρον τοῦ κρέατος καὶ περιέχει ἐν διαλύσει φωσφοροῦχα καὶ ὑδροχλωροῦχα ἄλατα. Ζίγκχαρον κ.λ.π. Κατὰ πόσιν ὁ ὄρος ἐν τῷ γάλακτι εἶνε πολὺ περισσότερος ἢ ἐν τῷ κρέατι.

Τὸ γάλα εἶνε ἡ ἀπκραιτίτος τροφή διὰ τὰ ψυχρὰ κλίματα, εἰς τὰ θερμὰ δὲ εἶνε χρῆσιμον. Δὲν εἶνε ἕμως ὀρήν ἢ πολλὴ αὐτοῦ χρῆσις εἰς τὰ θερμὰ κλίματα καθόσον ὁ στόμαχος δὲν τὸ ἀνέχεται.

Ὁ ἰατρός δας.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κατασκευὴ Μαργαριτῶν.

Ἀπὸ πολλοῦ τυγχάνει γνωστὸν, διὲ ἡ μαργαριτοφόρος μελεαγρίνη δὲν εἶνε τὸ μόνον μαλάκιον τὸ δυνάμεον νὰ παρήσῃ μαργαρίτας ἀλλ' οὐ καὶ ἄλλα ἀκέφαλα δύνανται ἐπίσης νὰ εὐρεθῶσι παρέχοντα τοιοῦτους.

Ἐπίσης τυγχάνει γνωστὸν διὲ οἱ μαργαρίται, εἶνε προϊόντα ἐκκρίσεως προκαλουμένης διὰ τραυματισμοῦ, ἐνεργοῦμένου ἐπὶ ξένου σώματος, ἐν τῷ σώματι τοῦ ζῴου ἰσαχθέντος.

Ἐσχάτως ὁ διαπρεπὴς φυσιοδίφης Boulan παρονοίασεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων ὁρμαθὸν ἐξόχων μαργαριτῶν, τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ ἐκκριθέντων ὑπὸ κοινοτάτου μαλακίου, τῆς ἀλιώτιδος.

Τὸ μυσικὸν τοῦ Boulan εἶνε ἀλλοῦσταιον.

Ὁ φυσιοδίφης οὕτως διατρυνῶν διὰ λεπτοῦ ὄργανου τὸ δοστικὸν τοῦ ζῴου μαλακίου εἰσάγει διὰ τῆς σχηματισθείσης ὀπῆς μικρότατον φυσικὸν μαργαρίτην, ὅστις μικρὸν κατὰ μῆκρον περικαλύπτεται δι' ἀλλεπαλλήλων σιρωμύτων τῆς πολυτίμου μαργαριτοειδοῦς οὐσίας τὴν ὁποῖ-ἐκκρίνει τὸ ζῴον.

ΕΡΩΣ ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ

Φρεαττός 2 'Οκτωβρίου 1905.

'Αγαπητέ εξαδέλφε.

ΕΒΑΙΩΣ θά ἀπηλπίσθης περιμένων εἰδήσεις μου, ἐκτός ἂν ὑπῆρξας εὐτεθῆς εἰς τὰς παρκινέσεις μου, καὶ ἀνέμενες μὲ ὑπομονήν.

Ἦδη λοιπὸν ὀπίτε οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολία μὲνῃ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ σχεδίου μὲς ἀπεράστια νὰ σοῦ γράψω. Αἱ ὑποψαίαι μου διεσκέδασθησαν καὶ ἐπέισθην τελείως, ὅτι ἡ φίλη μου ἦτο, εἶνε καὶ θὰ εἶνε ἐκκεντρική, καὶ κατὰ τὰς ἰδέας της καὶ ἐν τῇ πράξει. Εἰς οὐδὲν ἴσχυσε ὁ ψευδῆς — ἀλλὰ δι' αὐτὴν ἀγνός (!) — ἔρωσ σου. Οἱ μελισταγεῖαι λόγοι καὶ τὰ πυρφόρα βλέμματά σου δὲν ἴσχυσαν ἐν' ἀνάψωσι τὸ ἀσβεστον τοῦ ἔρωτος πορ !

Ὡστε κατιδοῦσα τὴν τελείαν ἦταν μου, τῆς ὁμολόγησα τὴν μηχανορραφίαν καὶ τὸ σχεδίόν μας, διὰ τὸ ὅποσον ἐγελάσαμεν οὐκ ὀλίγον.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν λόγος πλέον νὰ θεωρῆς τὸν ἑαυτὸν σου δεσμευμένον πρὸς μίαν Πειραιώτιδα, ἵνα μὴ ἄλλως τε φθάσῃ τοῦτο εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων ἀκοήν κκλ... κ.τ.λ.

'Ελπίζω ὅμως ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε λόγος διὰ νὰ μὴ σὲ ἐπανίδωμεν πλέον, κύριε εξαδέλφε, ἀφοῦ ἄλλως τε ἡ συντροφική σου εἶνε τόσο εὐχάριστος.

Μυρίους χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὴν ἀτίθασσον 'Εσμεράλδα καὶ χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὴν Αἰάδα.

Ἀθήναι 7 'Οκτωβρίου 1905

'Αγαπητὴ Λαίε

Δι' ἐμὲ θὰ ἦτο βεβαίως προτιμωτέρα ἡ τελεία σιγή, καθόσον καλῶς γνωρίζω, ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος σου, ὅτι ἡ ἐξομολόγησίς μου αὕτη θὰ ἐπισύρῃ κατ' ἐμοῦ τὰ ἀνηλεέστερα σκώμ-

ματα. Ἄλλ' ἀδιέφορον τοῦτο, ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ εἴπω τὸ μυστικόν μου, διὰ νὰ ἀνακουφισθῶ κατὰ τι. Ἐπειτα τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Πάντες ὅσοι ἔχουν εἰς τὰ στενά ὄρια τῆς κεφαλῆς των ἓνα μυστικόν, κάποιον πόνον, μίαν βίασμον ἠθικὴν, ὅλοι στενοχωροῦνται καὶ καταπιέζονται νὰ τὸ κρατήσουν γνωστὸν αὐτοῖς μόνοι, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθῶνουν καὶ σπεύδουν νὰ τὸ ἐξομολογηθῶν καὶ εἰς μίαν ἄλλην ψυχὴν ἣτις γνωρίζει νὰ τοὺς ἐνοήσῃ καὶ τοὺς παραμυθίσῃ. Καὶ οὕτω πράγματι ἀνακουφίζονται.

Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ δυστυχῆς κουρεὺς τοῦ βασιλέως Μίδα, στενοχωρούμενος νὰ φυλάττῃ μυστικόν τὸ ὅτι ὁ κύριός του ἀπέκτησεν ὦτα ὄνου, μὴ δυνάμενος δ' ἐκ φόβου νὰ τὸ εἴπῃ εἰς ἄνθρωπον, ἔσκαψε λάκκον ἐν ᾧ ἐφώνησε. «Μίδαξ ὄνου ὄτα ἔχει.» Καὶ ἐγὼ λοιπὸν, φιλήτατη Λαίε, κρύπτω ἀπὸ τίνος μέγα μυστικόν, τὸ ὅποσον μόνον εἰς σὲ δύναμαι νὰ εἴπω «ὁ ἐξαδέλφός σου ἐπάται ἀληθῶς τῆς 'Εσμεράλδας». Καὶ ἡ μὲν γῆ τοῦ δυστυχῆς κουρεὺς ἀνεβλάστησε καλὰ καὶ οὐκ, οἴτινες διετάλλισαν τὸ μυστικόν του. Ἐγὼ ὅμως ἐπαναπαύομαι εἰς τὴν φρόνησίν σου.

Ἀναλογίζομαι τὴν ἐκπληξίν σου καὶ γελῶ μοι φίνεται πράγματι γελοῖον καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀληθές· τὸ ἄθῳον παίγιον μετεβλήθη εἰς τραγωδίαν. Ὁ πλαστὸς ἔρωσ κατεδιώχθη ἀπηνῶς ὑπὸ τοῦ γνησίου τῆς Ἀφροδίτης παιδός καὶ ἰδοὺ ἐγὼ παραδεδωμένος εἰς τὰ βέλη τοῦτου καὶ σοῦ. Διατὶ νὰ μοι γράψῃς τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν; Τοῦλάχιστον ἂν ἐχάνατο ἡ τελευταία ἐπιστολή σου, ἂν δὲν τὴν ἀνεγίνωσκον, θὰ ἔμενα ἐν τῇ γλυκερῇ ἀναμνήσει τερπνῶν ὥρων, τὰς ὁποίας της πλησίον διήλθον, θὰ ἔμενα ἐν τῇ γλυκερῇ ἀμφιβολίᾳ τὴν ὅποισιν ἔχει τις πρὶν ἀπορῦλλισθ τὴν μαργαρίταν. Ἐνῶ τῶρα; Βλέπω τὰ λευκὰ της πέταλα ἐρριμένα καὶ τὴν ἀνηλεῆ ἀπάντησιν ἐπὶ τοῦ τελευταίου μένοντος πετάλου...

Δὲν σ' εὐχαριστῶ καθόλου διὰ τὴν βίασνον ἐν τῇ ὀπίᾳ μὲ καθυπέβαλες. Παραδοξὸν καὶ ὅμως ἀληθές· ἡ 'Εσμεράλδα μὲ κατέκτησε τελείως. Αὐτὴν μόνον συλλογίζομαι πάντοτε καὶ παντοῦ καὶ αἰτιῶμαι τοῦ ἑαυτοῦ μου, διότι δὲν ἐγεννήθην ἀδελφός σου, διὰ νὰ κἀθῶμαι πλησίον της, νὰ τὴν βλέπω διηνεκῶς. Ἄλλ' εἶπέ μοι λοιπὸν, πράγματι δι' ἐκείνην ἑκάμες τὸ καταχθόνιον σου σχέδιον ἢ δι' ἐμέ;

Σὺ δέ, τὸ γνωρίζω καλῶς, θὰ γελάς με τὰς μωρολογίας μου ταύτας καὶ θὰ ἐκπλήττεσαι πῶς ἐγὼ ὁ ἐν μέσῳ τῶσαν Ἀθηναίων βιῶν ἠράσθην μὲς ὠραίας ἐρημίτιδος. Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ, ἀγνοῶ πῶς τοῦτο συνέβη. Ἴσως, ἕνεκα τοῦ προσώπου τοῦ ὅποσον ἔπαιξα εἰς τὸ σχεδίόν σου, ἄφησα τὸν ἑαυτὸν μου ἀχαλίνω-

τον νὰ στραφῆ πρὸς αὐτὴν καὶ τίς οἶδε μὴ τὸ βεβαρημένον πνεῦμα μου ἀπὸ τοὺς συνήθειας καὶ γνωστοὺς ἀπτεράς τοῦ ὄραίου φύλου, εὔρεν ἐν τῇ 'Εσμεράλδᾳ τὶ τὸ νέον καὶ ὑγιές, φρόνησιν αἰσθημᾶτος καὶ νοῦ, πνεῦμα καὶ κάλλος αἰγλήεν. Καὶ οὕτω ἀπὸ θύτης ἐγενόμην θῦμα. Ἰδοὺ τὸ μυστικόν μου· τὸ εἶπον καὶ αἰσθάνομαι μίαν γλυκερίαν ἀνακούφισιν. Γέλασε ὅσον θέλεις ἀφοῦ ἄλλως τε γελῶ καὶ ἐγὼ διὰ τὸ πάθημά μου. Ἄλλο τι δὲν ἔχω νὰ σοὶ προσθέσω, παρ' ὅτι ἐλπίζω, μὲ τὴν εὐχὴν σε πάντοτε, νὰ ἐπουλωθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἀπρόσοπτον τραῦμα μου καὶ σε ἀποστέλλω τοὺς μάλλον εὐλοκνεῖς ἀσπασμούς μου, ἄνευ μνησικαχίας τινός, καίτοι εἴσθε ἀναμφιβόλως ὁ ἠθικός τούτου αὐτουργός.

Ὁ εξαδέλφός σου
Τάσης.

Φρεαττός 9 'Οκτωβρίου 1905

Δυστυχῆ εξαδέλφε

Δὲν ἀμφέβηλλον ὅτι εἶσαι θνητός, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπίστευα, ὅτι εἶσαι τόσο ἄσθενος. Μὴ δὲ ἐπιχειρήσῃς νὰ διακαμυρωθῆς ὅτι εὔρον τὸ ἀσθενὲς μέρος ἔπου ἐκτύπησα. Σὺ ὑπῆρξας ὑλόκληρος ἀσθενὴς καὶ τρωτός. Τὴν εἶδες καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἐθαμβώθησαν, ἤκουσες τὴν ἀρμονικὴν καὶ λεπτὴν ομιλίαν της καὶ κατεκυλίσθησαν τὰ ὄτα σου, τὴν ἐνηγκαλίσθη; εἰς τὸν χορὸν καὶ ἐρηγήτης ὕλος. Ἡ μὴπως δικαιοδογούμενος θὰ μὲ εἴπῃς, ὅτι σ' ἐπληξεν εἰς τὴν πτέρναν ὡς ἄλλον Ἀχιλλέα;

Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι τὴν ἠγάπησας. Καὶ τὴν ἠγάπησας εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε παρὰ τὰς δυσμενεῖς διὰ τὸν ἔρωτά σου πληροφορίας τῆς τελευταίας μου ἐπιστολῆς, δὲν ἐκρατήθης νὰ φυλάξῃς τὸ μυστικόν σου. Καὶ ὁρθῶς λέγεις, ὅτι μεγίστη θὰ εἶνε ἡ ἐκπληξίς μου, διότι πράγματι δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐνοήσω πῶς ἀπὸ τὰς τῶσας ἐν τῇ πρωτευούσῃ περιπετείας σου κατέληξας εἰς μίαν ἀφιλόξενον γωνίαν. Ποῦ νὰ ἐνοήσω ἢ τάλαινα ὅτι ἐγενόμην παρκαίτιος τῶσαν δεινῶν εἰς τὸν πολυκαθῆ μου Τάσην. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐδείχθης τόσο ἐνεργητικός εἰς τὸ σχεδίόν μου, δι' αὐτὸ ὁ ζῆλος σου ὑπερέβη καὶ τὰς προσδοκίας μου. Αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος ὅστις σὲ ἐκάμνε τόσο συχνότερον νὰ μὲς ἐπισκέπτεσαι καὶ μάλιστα συχνότερον παρ' ὅσον γνωρίζω, διότι τῶρα ἐξῆγγος, μία σκιὰ πληρωμένη ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς Σελήνης, ὁμοιάζε καταπληκτικῶς μὲ τὸν πολυούδωνον ἐξαδέλφον. Ἄλλὰ πῶς νὰ ὑποθέσω ὅτι ἓνας λεοντιδεὺς τῆς πρωτευούσης, ὡς ἄλλος Ρωμαῖος παρμενὸς εὐε ὑπὸ τὸν ἐξώστην τῆς Ἰουλιέττας. Καὶ δὲν ἐννοῶ ὅτι

ἡ 'Εσμεράλδα δὲν εἶνε ἀξία τοιούτων θυσιῶν. Ἀπ' ἐναντίας. Ἄλλὰ ὅταν ἴδωμεν ἐν πρᾶγμα ἄλλως πῶς ἡ ὄψω; τὸ ἐφανταζόμεθα μὲς φρίνεται παρὰδοξον καὶ ἀπίθανον ἔως ὅτου τὸ συνεϊθίσωμεν.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνη αὐτὴ ἡ αἰτία τῆς μεγίστης ἐκπληξείας μου. Φαντάσου λοιπὸν ὅτι ἐνῶ προσεπάθουν νὰ καταπιῶζω ἐν μόλις γεννώμενον αἰσθημα εἰς τὰ βάλθη μὲς ἐκκεντρικῆς (;) καρδίας ἐνῶ ἐκρυπτον ἀπὸ σὲ τὴν ἀλήθειαν, μήπως κατὰ συμπάθειαν παρκαυρούμενος ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο ἀποτέλεσμα ἐξακολουθήσῃς τὸν ζῆλόν σου, ἀφῆνης ὡς κε, αὐτὸς ἐπέρχεται ἡ ἐπιστολή σου.

Μὴ ἔχουσα ὅθεν λόγον νὰ κρύπτω τὴν ἀλήθειαν πλέον, σπεῦδω, ἄγγελος ἐλπιδοφόρος, νὰ σοὶ κομίσω τὴν γαλήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν.

Μὴ ζητεῖς πολλὰς καὶ ἀκριβεῖς πληροφορίας· διότι ἀφ' ἐνός ἡ χαρὰ καὶ ἀφ' ἐτέρου ἡ μεγάλη βία διὰ νὰ τελειώσω τὴν ἐπιστολήν μου ὅσον τὸ τάχιστα διὰ νὰ τὴν παραδώσω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μου συγχίζου τὸν εἰρμόν τῶν σκέψεών μου. Ἡ προηγουμένη μου ἐπιστολή ἣτις τότε μὲν ἐνόμιζα ὅτι θὰ σοὶ ἐπροξένη γέλωτας, τῶρα δὲ φαντάζομαι πόσης οἰδύνης πρόξενος θὰ ἐγένετο, ἐγράφη μὲ ἀπκτεῶνα ἀλλ' ἀγαθὴν πρόθεσιν. Ἦτο πράγματι συνδυσμαὸς ψεύδους καὶ ἀπάτης. Ἡ μόνη δὲ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ 'Εσμεράλδα μὲς δὲν ἀντέστη εἰς τὸν Φοῖβον — ὡς, δηλονότι, κύριε, τὸ ὅποσον σοὶ ἀπέκρουψα διότι σὲ ἐφοβούμενη ἄνυσσ' ὡς τὰ ἀληθῆ σου αἰσθημᾶτα. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς καὶ πότε ἀνεκάλυψα τὸ ἀνεκφύμενον αἰσθημα τῆς φίλης μου

Μίαν ἡμέραν, πολὺ πρὶν σοὶ γράψω τὴν τελευταίαν μου ἐπιστολήν ἀπεράστια νὰ δώσω ἐν τέλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς 'Εσμεράλδας καὶ εἰσῆλθον κατ' εὐθεΐαν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπου μὲ ἐπληροφόρησαν ὅτι ἦτο Κ·τεγίνετο εἰς τὴν κόμμωσιν τῆς πλουσίας ξανθῆς κόμης της, ἡμίγυμνος πρὸ τοῦ μεγάλου καθρέπτου. Τὴν εὔρον ὑπὲρ ποτε ὠραίαν καὶ ἄφρωνος τὴν ἐθαύμαζα.

— Ἐρχεσαι, 'Εσμεράλδα, τὸ βράδυ εἰς τὸ σπίτι;

— Μπὴ! μοι ἀπήνητησε γελῶσα πάλιν καμμίαν συνκαμυρωτὴν ἔχομεν; Καὶ θὰ εἶνε ἀναμφιβόλως καὶ ὁ χαριεστάτος ἐξαδέλφός σου;

— Δυστυχῶς, φίλη μου, τῆς ἀπήνητησα, λυποῦμαι πολὺ διότι δὲν θὰ εἶνε καὶ ὁ Τάσης, ὁ ὅποτος τόσο σε δικσκεδάζει. Νομίζω ὅμως ὅτι ἐκεῖνος θὰ ἐλυπεῖτο περισσότερο ἐμοῦ.

— Νομίζετε;

— Ἐ! δὴ! ἂν τὸ νομίζω! Ἄλλὰ πῶς; εἴσθε εἰς θέσιν καλλιτέραν νὰ τὸ γνωρίζετε. Ὁ δυστυχῆς ὁμοιάζει μὲ ἕλαφρον στεναζόσαν ἀπὸ τὰς πληγὰς τῆς τοξότηδος Ἀρτέμιδος.

— Κκι έμωσ τὸ λάθος εἶνε τῆς ἐλάφου, ἥτις βλέπει μὲν τὴν τοξότιδα ἀλλὰ ἀντὶ τὴν ἀπορῦγη, τοῦνκντίον ἐπιζητεῖ τὰ βέλη τῆς.

— Ἐν τούτοις, νομιζῶ ὅτι ἡ κυρία Ἄρτεμις γίνεται πολὺ εὐθιμωτέρα, ὅταν συναντᾶται ἐξαιρετικῶς μετὰ τὸ ὄ ἐλάφου αὐτοῦ.

"Ἄλλ' οἱμοι! ἐγένετο καταπόρφυρος ὡς ἄλλη Δάφνη, διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἀντὶ μὲ τέχνην καὶ εὐφυΐαν ν' ἀπαντήσῃ ὡς συνήθως, ἔσπευσε νὰ διακηρυχθῆ με φωνᾶς. Αὐτὸ ἤρκεσε νὰ τὴν προδώσῃ. Ἐκτοτε παρετήρησα μεταβολὴν τοῦ χαρακτῆρος σημαντικὴν. Ἐζήτει τὴν μόνωσιν ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἀπέφευγε τὴν συνάντησιν μου. Τότε δὲ πάλιν ἐνῶ ἀπέφευγε νὰ ὁμιλῇ ἀπ' εὐθείας περὶ σοῦ, ἔφερε τὸν λόγον ἐν γένει διὰ τοὺς ἀνδρας με τέχνην τοιαύτην, ὥστε νὰ ἀνγκάσῃ ἔμε πρῶτην νὰ ὁμιλήσω περὶ σοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐνόησα τὴν τακτικὴν τῆς ἐγνώριζα πῶς νὰ παίξω τὸ μέρος μου. Καὶ οὕτω ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ ψευδοῦς σου (καὶ ποῦ νὰ ἤξευρα) ἔρωτος τὴν ἀρῶπιζα ἐντελῶς ἀπὸ τὰ ἐπικινδυνὰ τῆς προσποιήσεως ὄπλα, καὶ ἐνῶ μὲ ἀφέλειαν καὶ ἀπόλυτην καθηδύνατο ἀκούουσα, ἐγὼ μὲ πονηρίαν ὡς ψυχολόγος ἐσύναξα τὰ ἐνοχοποιητικὰ τοῦ πικροῦ τῆς στοιχεῖα. Ταιουτοτρόπως μίαν ὥρᾴαν πρῶταν ἐπετέθη λυσσῶδῶς καὶ ἐπόρητα τὴν ἀπρῶτην καρδίαν τῆς. Ἡ ὁμολογία τῆς ἦτο περιορισμένη ἀλλὰ... καὶ ἐπαρκής.

— Δηλαδὴ... δὲν λέγω ὄχι... πράγματι αἰσθάνομαι κάποιον συμπαθεῖαν.

Μάλιστα, κύριε ἐξιδελεε, αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια, ἀληθῶς εὐχάριστος καὶ ἀνελπιστος. Καὶ ἤδη οὐδὲν ἄλλο ἔχω νὰ σοὶ προσθέσω ἐκτὸς τῶν ἐγκυρδίων εὐχῶν μου πρὸς εὐδαμονίαν τοῦ ἀπροόπτου αὐτοῦ ἔρωτος.

Μὲ τοὺς ἀπειροὺς ἀσπασμούς μου

"Ἡ ἐξιδέλη σου
Λαῖς.

Ἄν. Σμάρραγδης.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

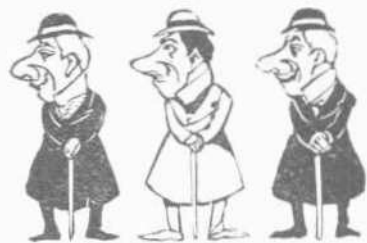
Παράδοξος λογική.

"Ἐνας ἔμπορος εὐρισκόμενος εἰς οἰκονομικὰς δυσχερεῖας ζητεῖ ἐπὶ δανείῳ χρήματα ἀπὸ ἑνὸς φίλου του. Δυστυχῶς ἡ τύχη ἐξοκολοῦθαι δυσμενὴς καὶ ἔρχεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ ἐκ δευτέρου. Ὁ φίλος του ὅμως τὴν φερὰν ταύτην δὲν ἐφάνη τόσον πρόθυμος διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἀρκετοῦ χρόνου παρουσιάζεται εἰς τὸν ἔμπορον διὰ νὰ λάβῃ τὰ κατὰ τὴν πρῶτην φερὰν δανεισθέντα.

— Ἡξεύρεις, τῷ λέγει μὲ τρόπον, ἔχομεν ἕνα μικρὸ λογαριασμό. . .

— Ὅχι δὲ! τὴν πρῶτην φερὰν μοῦ ἐδάνειστες, τὴν δευτέραν δὲν μοῦ ἐδῶσατε. Λοιπὸν, εἴμεθα ἴσα-ἴσα!

Ἀπὸ τὸ καρνὲ ἑνὸς γεροντοπαλιγκάρου.
α' Ἐνὸσφ εἴμεθα νέοι δὲν εἶνε κα ρὸς νὰ νιμ-
φειθῶμεν, ζῆμα γηράσωμεν, ἐπέρασεν ὁ και-
ρὸς. Ἐν τῷ μεταξὺ σκεπτόμεθα.

Μεταξὺ δύο ἀνεπτυγμένων.

— Βιλέπω εἶσθε κάτοχος πολλῶν γεωγραφικῶν.

— Νχι ἔχω δῶδεκα τόμους εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου.

Μεταξὺ δύο συμπλακέντων

— Δὲν δίνω οὔτε μιὰ πεντάρα διὰ τὸ τομάρι σου! . .

— Τί λές, βλάκκα! Προχθές δὲν μούδωσατε δέκα δραχμάς;

Μπαμπά, εἴμπορῶ νὰ σὲ ἐρωτήσω κᾶτι;

— Εὐχαρίστως, παιδί μου.

— Ποῦ πηγαινῶν οἱ ἄνεμοι ὅταν δὲν φυσοῦν;

Μεταξὺ δύο φίλων.

— Μὰ δὲν σὲ διέταξεν ὁ ἰατρός νὰ τρώγῃς ἐν μόνον πηγωτὸ τὴν ἡμέραν, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ σὲ βλάπτουν;

Δικτὶ λοιπὸν τρώγεις τρία;

— Νχι! ἀλλὰ ἐπῆρα τῆς συμβουλῆν καὶ ἄλλων δύο ἰατρῶν καὶ μοῦ ἐτέτρεψαν ἀπὸ ἕν ἑκάστος ὥστε τὸ ὄλον κάμνουν τρία.

Ὁ Κύριος πρὸς τὴν νεωστὶ προσληθεῖσαν ὑπηρετρίαν:

— Μὰ τί θέλει ὁ τενεκὲς τοῦ λαδιοῦ εἰς τὸ γραφετόν μου;

— Ἀφέντη, τὸν ἔφερα γιατί τρέχει καὶ μοῦ λερόνει τὴν κουζίνα.

Ἐν τινι ζαχαροπλαστείῳ.

— Τί θὰ πάρῃ ὁ κύριος;

— Οὐδέν.

— Δὲν ἔχομεν ἀπὸ αὐτό! . .

Εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον.

— Παιδί ἔχεις κρῦψητό;

— Μάλιστα, ἀλλὰ εἶνε ἀψητο. . .

Ὁ Μίμης πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, ἐπιστρέψασαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

— Νὰ ἡ μαμά ἄρῃσε αὐτὸ τὸ γλυκὸ δι' ἐσέ. Ἐκλεξε!

— Τί νὰ ἐκλέξω, ἀφοῦ εἶνε ἕνα;

— Δηλαδὴ θὰ τὸ φῆς; ἢ ὄχι!

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

ΕΤΕΡΟΡΥΘΜΟΣ ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Κεφάλαιον Δρ. 2,000,000 ὀλοσχερῶς καταβεβλημενον.

Ἄθῆναι—Σοφοκλειον.

Ἔργασιαί. Συνλλαγμα. — Ἐπιταγαὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. — Πιστωτικὴ ἐπιστολαὶ. — Εἰσπράξεις. — Δάνεια. — Προεξοφλήσεις. — Καταθέσεις εἰς χρυσὸν καὶ δραχμάς. — Ταμειετήριον. — Φύλαξις τίτλων. — Ἀγοραπωλησιαὶ γεωγραφέων. — Χρηματιστικὴ ἐντολαὶ. — Τμῆμα ἐμπορικόν. Προμήθειαι ἐμπορευμάτων. — Ἀντιπροσωπεῖαι οἰκων. — Πληροφοριαὶ ἐμπορικαί.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

Ἄθῆναι Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 8. Ἄθῆναι.

Συνιστᾶται τοῖς ἡμετέροις ἀνεγνωστικαῖς διὰ τὴν ἀριθμοῖαν, στερεότητα ἐπιτυχίαν καὶ περιποίησιν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΡΩΜΟΥΝΙΚΩΝ ΤΥΡῶΝ ΚΑΙ ΒΟΥΤΥΡῶΝ

ΧΡΟΝΗ Κ. ΕΡΜΙΔΟΥ

Ἐν Κωνσταντινῇ Ῥωμουνίας

Κατασκευάζονται τυροὶ διαφόρων εἰδῶν, κατέρια οὗζο Ἀδριανουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, λευκοὶ εἰς τεμάχια, εἶδος Βραϊλλας, (τελεμεδες) ὡς καὶ βούτυρα τῶν κασκαβαλιῶν ἀλλῆς ποιότητος.

Τὸ κατάστημα ἀναλαμβάνει καὶ τὴν καταναλώσιν ἐν Ῥωμουνίᾳ διαφόρων προϊόντων Ἀνατολῆς καὶ Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν διαφόρων οἰκων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

65. Μαγική εικών.

Τίς τοῦ λέγει νὰ μὴ κρεμασθῇ ;

66. Αἶνιγμα

Εἰς ἀστήρ καὶ ἓνα γράμμα
ἓνα Τεῦχος
θὰ σοὶ δώσουν ἐν τῷ ἔμα.

67. Αἶνιγμα.

Εἶμαι ἢ θεὰ προστάτης
τοῦ ἀδικουμένου κόσμου
Γίνομαι δὲ μέγας ναύτης
καὶ πρὸς τοῦτο, φίλε, δόσω
ἓνα ἄρθρον καὶ μιὰ κλειδα.

68. Γρίφος.

Ο Σὺ νῆε ΒΓ 1 1

69. Φύσθην μίγδην.

Ρυχαμα—Σωγαλο—σκνοτ—ρευχ—

Κιδοός.

✦✦

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 18ου ΤΕΥΧΟΥΣ

55. *Αναξ—ἀγορά—Σ.—57 *Ο Σμάραγδος εἶνε πολύτιμος.—58. *Ο Θεός εἶνε πνεῦμα.—59. *Ο Πλίσιος ἦτο Ρωμαῖος.

ΛΥΤΑΙ. Δίς Κατίνα Β. ἐξ Ἀθηνῶν 4, Ε. Δράκου ἐκ Πειραιῶς 2, Δίς Σμαράγδα Β ἐξ Ἀθηνῶν 5, Γαλανή Ἑλληνίς ἐξ Ἀθηνῶν 3, Ἑλ Ἀποστόλης ἐκ Σύρου 1, καὶ Δ. Γεωργιάδης 2, Θρασύβουλος Βλησιδῆς ἐξ Ἀθηνῶν 4, καὶ Δίς Φορῶ Σ, ἐξ Ἀθηνῶν 4.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἢτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (Chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν ταῖς Ὑποκαταστάμασι τῆς Τραπεζῆς.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

1 ¹ / ₂	τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος διὰ καθ.	6 μην.
2	»	1 ἔτ.
2 ¹ / ₂	»	2 ἔτ.
3	»	4 ἔτ.
4	»	5 ἔτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι. (Ἐκ τοῦ γραφείου).

ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΓΕΩΠΟΝΩΝ

✦

Ἡ αἰὶνως τῶν Ἑλλήνων Γεωπόνων ἐκδίδει κατὰ μῆνα ἐν τεύχος αὐτοτελὲς ἐξάχου πρακτικότητος καὶ ὠφελείας. Οὕτω μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν Αἱ ἀσθένειαι τῶν δένδρων ὑπὸ Σ. Χασιώτου, Τὸ κλάδευμα τῆς ἐλαίας ὑπὸ Ἀλ. Γεωργακοπούλου, Ὁδηγὸς τῆς οἰνοποιίας ὑπὸ Παν. Πύργου. Προσέχως δὲ Ἀσθένειαι ἀμπέλων, Καλλιέργεια καπνοῦ, Μελισσοκομία, Ἐμβολιασμοὶ δένδρων, Ὅρνιθες κ.τ.λ.

Ἐκαστὸν τεύχος τιμᾶται μόνον 15 λεπτά. Ὅσοι δὲ θέλουν νὰ λαμβάνουν καὶ τὰ 12 τεύχη κατ' ἔτος πληρώνουν προκαταβολικῶς 1 δρ. τὸ ἔτος καὶ ἐγγράφονται ὡς μέλη τῆς Ἐνώσεως. Οὕτω θὰ λαμβάνουν δωρεάν 12 βιβλία τὸ ἔτος καὶ ὅσας ὁδηγίας ζητήσουν διὰ τὰ κτήματά των.

ΜΕΘΟΔΟΣ
ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

Πρὸς ἐκμάθησιν

τῆς Ἀγγλικῆς, Γαλλικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ἰταλικῆς. Ὁλαὶ ὁμοῦ θὰ ἐκδίδονται καθ' ἑκάστην, εἰς ἓν φυλλάδιον 16 σελίδων, ἢτοι μὲ 10 λεπτά καθ' ἑκάστην μανθάνετε τέσσαρας γλώσσας καὶ θὰ ἔχετε τέσσαρα βιβλία ξεχωριστά.

Ἐκδότης ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΦΕΞΗΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ—Ὁδὸς Περικλέους. Ἀριθ. 46.